

[மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்] [1978 மார்ச் 30]

2. தமிழ்நாடு, 1978 ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்க (எண் 3) சட்ட முன்வடிவு.

3. தமிழ்நாடு, 1978 ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்க (எண் 4) சட்ட முன்வடிவு.

(2) பேரவையிலிருந்து செய்தி.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: சட்ட மன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்டு, அரசியலமைப்புச் சட்டப் படி பணச் சட்ட முன்வடிவு எனப் பேரவைத் தலைவரால் தீர்மானிக்கப்பட்டு இம்மேலவையின் பரிந்துரைக்காகப் பேரவைத் தலைவரால் கையொப்பமிட்டு சீழ்க்கண்ட சட்ட முன்வடிவுகளை மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரிடமிருந்து பெற்றுள்ளேன்.

1. தமிழ்நாடு, 1978 ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்க (எண் 2) சட்ட முன்வடிவு. (சட்ட மன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1978).
2. தமிழ்நாடு, 1978 ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்க (எண் 3) சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 20/1978).
3. தமிழ்நாடு, 1978 ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்க (எண் 4) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 21/1978)

5. அரசின் சட்ட முன்வடிவுகள்.

(1) தமிழ்நாடு 1978 ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்க (எண் 2) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1978)

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே,

“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்நாடு, 1978 ஆம் ஆண்டு, நிதி ஒதுக்க (எண் 2) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1978) பரிந்துரை செய்வதற்காக ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்” என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: முன் மொழியப் பட்ட தீர்மானம்:—

“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்நாடு, 1978 ஆம் ஆண்டு, நிதி ஒதுக்க (எண் 2) சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1978) பரிந்துரை செய்வதற்காக ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.”

① 146-149 ஆம் பக்கங்களில் இணைப்பு I ஆக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

1978 மார்ச் 30]

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மரியாதைக்குரிய மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்களால் அவையின் முன் வைக்கப்பட்டுள்ள நிதி ஒதுக்கீடு சட்ட முன் வடிவுகள் சம்பந்தமாக சில கருத்துக்களை நான் தெரிவித்துக் கொள்வதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

அவைகளைத் தெரிவிப்பதற்கு முன்னால் நான் தனிப்பட்ட முறையில் மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த பாராட்டுகளைச் சில காரணங்களுக்காகத் தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். சட்டப் பேரவையில் மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்த சில அறிவிப்புகள் மூலம் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களுக்குக் கிடைத்த சில சலுகைகள்-அவைகளைச் சலுகைகள் என்று கூட சொல்ல விரும்பவில்லை—சில உரிமைகள் இப்போது மீட்கப்பட்டிருக்கின்றன. உறுப்பினர்களுக்கு என்று சில வசதிகள் பெருக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று உணர்வோடு மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்களை நான் மனதாரப் பாராட்டுகிறேன். பாராட்டுவது என்பது எதிர்க் கட்சியினருக்கு உசந்தது அல்ல என்ற கருத்து ஏற்படையது அல்ல. Appreciation is a kind of civilization என்ற கொள்கை, மனப்போக்கு இன்றைக்கு எல்லோருடைய மனதிலும் உண்டாகியிருக்கிறது. அதிலும் குறிப்பாக அரசுக்கு எதிர் வரிசையில் உள்ளவர்கள் எல்லாம், அரசின் எல்லாக் காரியங்களையும் எதிர்க்கத்தான் வேண்டும் என்ற நிலைமை யாருக்கும் இல்லை. ஆகவே இந்த எண்ணங்களின் அடிப்படையில் மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து பிரச்சினைகளுக்கு வருகிறேன்.

பிரச்சினைகளைத் தொடங்குவதற்கு முன்னாலே மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்கு ஒன்றைக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இந்த அவையில் 1978-79 ஆம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கையை வாசித்தார்கள். அது இன்றைக்கு முடிவுற்று ஒவ்வொரு துறைக்கும் நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டு, ஒட்டுமொத்தமாக இந்த அரசாங்கம் செய்திருக்கிற நிதி ஒதுக்கீடுகளுக்கு சட்டப் பேரவையின் அனுமதி கிடைத்து இன்றைக்கு அது மேலவையின் முன் சட்ட முன்வடிவாக வந்திருக்கிறது. இந்த சட்ட முன்வடிவுகளுக்கு நமது அவையின் ஒப்புதல் அளிக்கப்படும். அவைகள் நிறைவேற்றப்படும். ஆனால் இதன் மத்தியில் ஆட்சியில் உள்ளவர்களுக்கு நான் ஒன்றை நினைவு படுத்துவது என்னுடைய கடமையாகும். அவ்வாறு நினைவு படுத்தும்போது, என்னுடைய வார்த்தைகளை விட தம்முடைய வார்த்தை ஜாலங்களாலே பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு பதில் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தம்முடைய திறமையை இதிலும் காட்டுவார்கள் என்பதையும் நான் அறிவேன். பிரச்சினைகளைப்

[திரு. வே தங்கப்பாண்டியன்] [1978 மார்ச் 30]

பொறுத்தவரையில் அவைகளுக்கு பதிலளிப்பதைவிட தம்முடைய மொழித் திறமையாலும் வார்த்தை ஜாலங்களாலும் அவைகளைத் திசை திருப்பிவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தமது உரையில் ஒன்றைச் சொன்னார்கள்.

“இந்த நிதி நிலை அறிக்கையிலே எல்லாம் அடங்கியிருக்கிறது எனக்கூறி என்னை ஏமாற்றிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. சென்ற டைய விரும்பும் இலட்சிய முகட்டின் தோற்றம் கண்ணெதிரே தெரிகிறது. வயற்காடுகளில், தொழிற்சாலைகளில், மலைப்பகுதி களில், கடலோரப் பகுதிகளில், பின்தங்கிய இடங்களில் தங்களது வியர்வையைச் சிந்தி பிறருக்காக காலாகாலம் உழைத்து தங்களை உருக்குலைத்துக் கொண்டு மற்றையோர்களை உருவாக்கி வாழ வைக்கும் அந்த நடமாடும் தெய்வங்களின் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சியை மன மகிழ்ச்சியை நிறைவை நம்பிக் கையை ஏற்படுத்திட அரசு மேற்கொள்ளும் பல முயற்சிகளின் ஒரு கூறுதான் இந்த நிதிநிலை அறிக்கை” என்று அன்றைக்கு கம்பீரமாகச் சொன்னார்கள். அந்த அறிக்கையைப் படிக்கிற போது, நமக்கே ஒரு பிரமிப்பு, மாயை ஏற்பட்டது. மாண்பு மிகு நிதி அமைச்சர் அவர்களின் வார்த்தை ஜாலங்கள் வயல் ஓரத்திலும் வயல்களிலும் பாடுபடும் ஏழை விவசாயிகளுக்கோ தொழிற்கூடங்களில் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிற தொழிலா ளர்களுக்கோ எந்தப் பலனையும் ஏற்படுத்தவில்லை. இந்த வார்த்தை ஜாலங்கள் காரணமாக, உருவாக்கப்பட்ட திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு, கடந்த 7, 8 மாதங்களில் இந்தத் திட்டங்களின் பலன்களை இந்தச் சமுதாயத்து மக்கள் பெற் றிருக்கிறார்களா என்றால், பெற்றார்கள் என்று என்னால் நிச்சய மாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது.

தேர்தல் காலத்திற்கு முன்பாக ஆளும் கட்சியின் சார்பாக ஒலிக்கப்பட்ட இசைத் தட்டுக்களின் கீதம் இன்றைக்கும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த கீதத்திற்கு, அந்த கீதத்தின் வரி வடிவம் சட்டமாக்கப்பட்டு நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதா, என்றால், திட்டவட்டமாகச் சொல்ல முடியும் இல்லை என்று.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, உறுப் பினர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் ஆரம்பத்தில் நிதி அமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்டிப் பேசினார்கள். இப்போது அவருடைய பேச்சில் சுருதி பேதம் காணப்படுகிறதே, என்ன காரணம் என்று தெரியவில்லை!

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : பாராட்ட வேண்டிய இடத் தில் பாராட்டவும், பிரச்சினைகளின் குறைகளைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டிய இடத்தில் அவைகளைச் சுட்டிக்காட்டவும் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். நிதி அமைச்சர் அவர்களும் இதை வரவேற்

1978 மார்ச் 30] [திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

பார்கள் என்பதை நான் அறிவேன். எனவே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் இடையிலே திசை திருப்பிவிட முயன்றால், அது நடைபெறுது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நிதி அமைச்சர் அவர்களின் கருத்துக்களோடு பலவற்றில் ஒத்துப்போக எனக்கு உரிமை உண்டு. அன்றைக்கு எதிர்க்கட்சியில் இருந்து பேசுகிறபோதும், பாராளுமன்றத்தில் பல முறை எழுந்திருந்து அன்றைக்கு மைய அரசின்மீது தொடுத்த குற்றச்சாட்டுகள், அதைப்போல எதிர்க்கட்சி சார்பில் நாம் வைத்திருக்கிற கொள்கைகளுக்காகப் போராடியது எல்லாம் இன்றைக்கும் என் நெஞ்சத்திலே நிழலாடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

(பிற்பகல் 4-10.)

அதிலே ஒன்றை அவர்கள் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மத்திய மாநில உறவுகள்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்போது வேகமாகச் சொன்னார்கள். அன்றைக்கு வேகத்திலே சொன்னார்கள். இன்றைக்கு அந்த வேகத்தைக் காட்டமுடியாது இருக்கிறார்கள். அவர் இருக்கின்ற இடம் அப்படி இருக்கிறது. அதிக வேகமாகச் சொல்ல முடியாது. மாநில அரசுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்பதிலே நமது நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு அதிக ஆசை உண்டு. அதிலே அவருக்கு அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை உண்டு. மாநில அரசுகள் அதிக அதிகாரம் பெற்றால்தான், மத்திய அரசுக்கு வலிமை இருக்கும். நிதியமைச்சர் அவர்கள் ஒரு இக்கட்டான பொறுப்பிலே, நிலையையிலே இருக்கின்றார்கள். நிதி அமைச்சர்களுக்கு, மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் இருந்தால்தான் கூடுதலான வருவாய் தேட முடியும். அப்படித் தேடிக்கொண்ட கூடுதல் வருவாய்கள் மூலமாகத்தான் நம்முடைய திட்டங்களை உருவாக்க முடியும், அவைகளை நிறைவேற்ற முடியும். இன்றைக்கு மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்பது ஒரு நாடு தழுவிய கொள்கையாக இருக்கிறது. இது ஒரு தனிப்பட்ட மாநிலத்திற்குச் சொந்தமான பிரச்சினை அல்ல. தனிக்கட்சிக்குச் சொந்தமான ஒரு கொள்கை என்று இல்லாமல், இன்றைக்கு காஷ்மீரத்திலிருந்து கன்னியாகுமரி வரை மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். இது அந்த மாநிலக் கட்சிகளின் ஆசை காரணமாக அல்ல, மாநில மக்களின் வாழ்வில் வளத்தை உண்டாக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். பல்வேறு வளர்ச்சித் திட்டங்களைப் போடவும் இந்த அதிக அதிகாரங்கள் இருந்தால்தான் முடியும். உங்களுடைய மொழியிலே சொல்லப்போனால், கூடுதல் அதிகாரம் இருந்தால்தான் நாம் காரியங்களை நிறைவேற்ற முடியும். அப்படி கூடுதல் அதி

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்] [1978 மார்ச் 30]

காரம், சுய அதிகாரம் பற்றி அன்றைக்கு முன்னேற்றிக் கழகம் பேசியபோது கோபப்பட்டவர்கள், இன்றைக்கு அதற்கு உள் நோக்கம் கற்பிப்பவர்கள், அந்தக் கட்சிக்காரர்கள் கூட மாநில சுய ஆட்சி இருந்தால்தான் இன்றைக்கு மத்தியிலே, அரசாங்கம் வலிமையாக இருக்கும், நமக்கும் காரியங்கள் வேகமாக நடைபெறும் என்று இன்றைக்கு ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அன்றைக்குச் சொன்னார்கள், மாநிலங்களிலே இருக்கின்ற அரசாங்கங்கள் வலிமைபெற்றவிட்டால், மத்திய அரசாங்கமும் வலிமை பெற்று விடும் என்ற கோரிக்கையைச் சொன்னார்கள். ஆனால் ஜோதி பாசவினுடைய குரலில், சேக் அப்துல்லாவினுடைய குரலில் அந்த வலிமை இல்லை. ஆனால் தென்னாட்டில், கலைஞர் அவர்கள் குரல் எழுப்பியபோது, அந்தக் குரலுக்கு அர்த்தம் கற்பித்தார்கள். இன்றைக்கு அதே இடத்தில் நம்முடைய நிதியமைச்சர் அவர்கள் இருந்துகொண்டு கம்பீரமாகக் கேட்கிறார்கள். மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுப்பதில் தவறில்லை என்று சொல்கின்றார்கள். அவர்கள் சொல்ல வேண்டும், அப்படிச் சொன்னால்தான் இனிமேல் மாநிலங்களிலே இருக்கின்ற நிதி ஆதாரங்கள் வளர்க்கப்பட்டு மாநிலத்திற்கு என்று திட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டு அந்தத் திட்டங்கள் மூலம் வளத்தைப் பெருக்கலாம்.

திரு. ஜார்ஜ் கோமகன் : மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் தேவை என்று சொல்கிறார்களா அல்லது மாநில சுயாட்சி தேவை என்று இந்த அரசைச் சொல்ல வைக்க வேண்டும் என்று அங்கத்தினர் அவர்கள் விரும்புகின்றார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : எங்களைப் பொறுத்த வரையில், இரண்டும் ஒன்றுதான். அதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய கடமை மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. நான் எதற்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன் என்றால், இதே மேலவையில் நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய புலவர் புலமைப் பித்தன் அவர்கள் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தம்பிக்கு எழுதிய கடிதத்தைப்பற்றி இங்கே சுட்டிக்காட்டினார்கள். அதன் தொடர்பாகத்தான் இங்கே நான் ஒன்றைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அண்ணா, கட்சிக்குள்ளே ஏற்பட்ட சிரமத்திற்குள் ஈகரி, சூழ்நிலைக் கைதியாகிவிட்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். அவர் அதிகாரத்திலே அவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்து கட்டுரை எழுதவில்லை என்ற எண்ணத்தோடு பேசினார்கள். அவருடைய புலமையை வைத்துக்கொண்டு அப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார் என்று நினைக்கிறேன். அன்றையதினம் அங்கத்தினர் அப்படிச் சொல்லியிருக்கிறார். அண்ணா அவர்கள் பேட்டியில்—நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியாததல்ல—ஏற்கெனவே 1965- இல்லஸ்ட்ரேட்டட் வீக்லியில் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பேட்டி

1978 மார்ச் 30] [திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

கண்டவர் பேரும் நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியும். அவர்களுக்கு மிக வேண்டியவர்கள்தான் தலைவர், அவர் எல்லோருக்கும் சொந்தக்காரர். தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். 'புல்லர் அட்டாணிமி டு தி ஸ்டேட்' என்று அவர் கேட்டிருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : எந்த ஆண்டு என்று சொன்னீர்கள்?

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : 1965 ஆம் ஆண்டு, செப்டம்பர் மாதம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அண்ணாவுக்குள்ள மிகப் பெரிய பெருமை அவர் வருங்காலத்தை உணர்ந்ததுதான். இன்றைக்கு ஷேக் அபுல்லா பேசுவார், ஜோதி பாசு பேசுவார், இன்றைக்கு ஆட்சிக்கு வந்திருக்கின்ற அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகப் பேசும், ஏற்றுக்கொள்ளும் என்று எதிர்பார்த்துத்தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அண்ணா அவர்கள் அந்தக்கட்சிக்கும் சொந்தக்காரராக இருப்பவர், தலைவராக இருப்பவர். அவர்கள் தலைவராக இருந்தபோதே, அந்தக் கருத்தைச் சொன்னார்கள். அதற்கு முன்னாலே தலைவர் அவர்கள் சொன்ன கருத்துத்தான். ஆகவே அது எந்த ஒரு தனிப்பட்ட கட்சிக்கும் சொந்தமானது என்பதல்ல. ஒரு குறிப்பிட்ட கட்சிக்கு மட்டும் இதைப் பிரச்சினையாக்க நான் விரும்பவில்லை. இதை வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிச் சொல்வதற்குக் காரணம் கட்சி வளர்ச்சிக்காக மட்டும் அல்ல, ஒரு ஆட்சி வளர்ச்சிக்காக மட்டும் அல்ல, ஒரு மாநிலத்திலுடைய சர்க்களுடைய வளர்ச்சிக்காக அன்றைக்கு அந்தக் கருத்துக்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர் கேட்டார், "What are the main aims of the D. M. K. to-day?" அவர் கேட்டது பிரிந்துபோன இரண்டு கட்சியாக, எதிரும் புதிருமாக இருந்த நேரத்திலே அல்ல, இரண்டும் ஒன்றாக இருந்த நேரத்திலே கேட்டது. நம் இருவருக்கும் தலைவராக இருந்த போது அப்படிச் சொன்னார்கள். அவர் சொன்ன கருத்து 'fuller autonomy of the State'. அதை அண்ணா அவர்கள் மிக திட்டவாத்தமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகவேதான் நான் இப்போது ஆளும் கட்சி நண்பர்களுக்குச் சொல்கிறேன். அன்று ஏதோ கோபத்தின் காரணமாக, முன்னேற்றக் கழகத்தின் மீது இருந்த கோபம் காரணமாக அப்படிப் பேசினீர்கள். இந்தப் பிரச்சினை அன்று பேரவையிலேயே எழுப்பப்பட்டது. கோவை செழியன் அன்றைக்கு அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் இருந்து பேரவையில் பேசுகிறபோது, அன்றைக்கு அண்ணா அவர்கள் அதிக அதிகாரத்தைக் கேட்கின்ற தொன்தான் இருந்ததே தவிர, அவர் அதைப்பற்றிப் பேசவில்லை என்றார்கள். அன்று எங்கள் கட்சியிலே இருந்த இன்று பொதுப்பணித் துறை

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்] [1978 மார்ச் 30]

அமைச்சராக இருக்கின்றவர் அன்றைக்கு செழியனுக்குப் பதில் சொன்னார்கள். அண்ணா கேட்டது 'fuller autonomy' என்று சொன்னார்கள். இன்றைக்கு இரண்டு பேருமே ஒரு கட்சியில் இருக்கிறார்கள்.

ஆகவே அந்த சித்தாந்தத்தில் இன்றைக்கு இருக்கின்ற ஆளுங்கட்சியோடு கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. அப்படிப்பட்ட கருத்து இருக்கும் என்று நான் கிஞ்சித்தும் நம்பவில்லை. மாறுபட்ட கருத்து இருக்க முடியாது. காரணம் நாம் அந்தக் கால கட்டத்திற்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறோம். எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும், கூடுதலான அதிகாரங்களை வைத்துக் கொண்டு, நம்முடைய வசதிகளைப் பெருக்கிக்கொள்ள வேண்டும். அந்த உணர்வு நமக்கு இன்று வந்திருக்கிறது. ஆகவேதான் அதிலே செயல்படுவதற்கு இந்த அரசாங்கம் தயாராக இருக்கவேண்டும். இன்றைக்கு மாநில அரசுகளின் முதலமைச்சர்கள் கூட்டத்தை, திரு. ஜோதி பாசு அல்லது வேறு எந்த முதலமைச்சர் கூட்டினாலும், அந்தக் கூட்டத்திலே இதுபற்றிப் பங்கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் அல்லது அவர் உரிமை பெற்றவர்கள் அவர் சார்பாகப் பங்கேற்று நம்முடைய குரலை உயர்த்திக்காட்ட வேண்டும். பல இடங்களிலே எனக்குச் சந்தேகம். அதை கெட்டிக்காரத்தனம் என்கூட சொல்லலாம். மத்திய அரசிடம் நாம் பணிந்துபோகலாம். மத்திய அரசு மாநில அரசினுடைய திட்டங்களை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு, அதனுடைய ஆலோசனையைப் பெறுவதற்கு, நிதி ஆதாரங்களைப் பெறுவதற்கு, நாம் ஒத்துப்போகலாம். அதில் தவறு இல்லை. அதே சமயத்தில் நம்முடைய நிதி ஆதாரங்களைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்கு உரிமைக் குரலை, நம்முடைய திட்டங்களுக்கு கூடுதலான பணம் வேண்டும் என்பதைச் சொல்லும்போது, புயல் வெள்ளம் வந்தபோது, நாம் அவர்களைக்கெஞ்சிப் பெறுகின்றமாதிரி நிலைமைகள் இருக்கக்கூடாது. மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் இருந்தால்தான் நல்லது. அவர்கள் நம்மிடமிருந்து வாய்க்குகின்ற வரிப்பணத்தையே திரும்பித் தருகிறார்கள். அதை மான்யம் என்று சொல்கிறார்கள். கடன் என்றும் சொல்கிறார்கள். ஆகவே அதைப்பற்றி, அரசியல் சட்டத்தில் எவ்வளவு தொகைகள் இதிலே ஒதுக்கப்பட்டாக வேண்டும் என்று உரிமைக் குரலை எழுப்ப வேண்டும். அதற்கு நாம் கூடிக் கலந்து பேச வேண்டும். தனியாக அல்ல. இன்றைக்கு இருக்கின்ற முதலமைச்சர்களை எல்லாம் கூட்டிக் கலந்து பேச வேண்டும். இன்றைக்கு இருக்கின்ற ஆளும் கட்சி நாளை இல்லை. பல்வேறு கட்சிகள் மாநிலங்களில் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. மாறுபட்ட கட்சிகள் வந்திருக்கின்றன. ஆகவே இந்தப் புதிய சிந்தனை இப்போது உருவாகியிருக்கின்றது. இந்தப் புதிய சிந்தனை தோன்றியதன் காரணமாக இன்றைக்கு நமக்கு ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறது.

1978 மார்ச் 30] [திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

மாநிலங்கள் தங்களுடைய எதிர்காலத்திற்கான திட்டங்களை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. அதை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இதிலே நாம் தயக்கம் காட்டக்கூடாது. இப்படிப்பட்ட மாநில சுயாட்சி மகாநாட்டில் நாம் கலந்துகொண்டால், அங்கே மத்திய அரசு தன் மீது கோபித்துக்கொள்ளுமோ என்ற உணர்வு வரக்கூடாது. அதற்குத் தேவையில்லை. நாம் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்த அரசாங்கம் தான். இன்றைக்கு அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அதிகமான வாக்கு அளிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அதுபோலவே பேரஸல் கவர்ன்மெண்ட்தான். அங்கு இருப்பவர்கள் எல்லாம், எஜமானர்கள் அல்ல. அவர்களும் நம்மைப் போல, நாம் மாநில மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்திருப்பதைப் போல அகில இந்தியாவில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் சமஷ்டி அரசாங்கமாக இருக்க வேண்டும் என்ற அளவில் ஆட்சி செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த உணர்வோடு நம்முடைய கொள்கையும் இருக்க வேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒன்றை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நாம் இன்றைக்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்வதில் மிகக் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்க வேண்டும். இந்த அரசாங்கத்திற்குப் பிரச்சினைகள் வருகின்றபோது, ஏதாவது ஒரு புதிய திட்டம் வேண்டும் என்று சொல்லும்போது, கிராமங்களுக்கு வேண்டிய புதிய பள்ளிகள், மற்றும் கல்லூரிகள், மற்றும் வேறு பல வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்காகப் பணம் வேண்டும் என்று கேட்கும்போது, இன்றைக்கு வருகின்ற ஒரே குரல், நிதி இல்லை என்பதுதான். அந்த நிலைமை இருக்கிறபோது, நாம் வருகின்ற வருமானத்தைச் சிக்கனமாகப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன். மாநில அரசாங்கமும், மத்திய அரசாங்கமும் சிக்கனமாகச் செலவு செய்ய வேண்டும் என்பதிலே உறுதியாக இருக்க வேண்டும். சிக்கனம் வேண்டுமென்று சொல்லும்போது, அரசாங்கத்தின் சார்பில் நடத்தப்படுகின்ற பல்வேறு நிறுவனங்களில் அரசாங்கமே நடத்துகின்ற தொழில்களில், அரசு தொடர்பு உடைய நிறுவனங்களில், பொது நிறுவனங்களில், நடைபெறுகின்ற காரியங்களைக் கவனமாக நடத்த வேண்டும். நாம் பப்ளிக் அக்கவுண்ட்ஸ் கமிட்டி, எஸ்டிமேட்ஸ் கமிட்டி என்றெல்லாம் கூட வைத்து அந்தக் கணக்குகளை கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்தக் கணக்குகளை எல்லாம் ஆராய்வது கூட 2 அல்லது 3 ஆண்டுகள் பின்னாலேதான் பார்க்கிறோம். அரசாங்கத்தில் பொருள்கள் என்ன விலைக்கு வாங்குகிறார்கள், எவ்வளவுக்குக் கொள்முதல் செய்கின்றார்கள் என்றெல்லாம் பார்க்க வேண்டும். பொது நிறுவனங்கள், எலக்ட்ரிசிட்டி போர்டு,

[திரு. ஜே. தங்கப்பாண்டியன்] , [1978 மார்ச் 30]

புட்டிகோ, பூம்புகார் போன்ற நிறுவனங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. இந்த நிறுவனங்களில் இப்போது ஏராளமான புகார்களுக்கு இடம் இருக்கின்றது. தவறுகள் நடக்கின்றன. ஐ. ஏ. எஸ். அதிகாரிகளை வைத்துத்தான் நாம் காரியங்களை நடத்துகிறோம். அவர்களுக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் இருக்கின்ற பெரிய அதிகாரங்களை வைத்துக் கொண்டு காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். தவறுகள் நடைபெற்றுவிடுகின்றன. அரசாங்க நிறுவனங்கள் பொருள்கள் வாங்குகின்ற கட்டத்திலேதான் இந்தத் தவறுகள் வருகின்றன. ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் நாம் விழிப்பாக இருக்க வேண்டும். இதில் அதிகக் கவனம் செலுத்தினால், ஏராளமான நஷ்டம் தவிர்க்கப்படும். இவைகளைத் தவிர்க்காமல் இருப்பதால் தான், ஊழல்கள் வருகின்றன. ஊழல் நடக்கிறது என்று சொல்லிக்கொண்டு நாம் காலம் கடத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். தவறுகள் நடப்பதை நாம் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் தடுத்து நிறுத்தியாக வேண்டும். அவைகளைச் செய்வது வெல்பேர் ஸ்டேட்டில் ஒரு முக்கியமான கடமையாகும். இங்கே நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் நேற்றையதினம் ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். தன் மனைவியாரின் உயிரைக் காப்பாற்றிய டாக்டர் அவர்களின் படம் வேண்டும். பத்திரிகையிலே போட வேண்டும் என்று கேட்ட போது, டாக்டர் தனக்கு விளம்பரம் செய்வதில் விருப்பம் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டதாகக் குறிப்பிட்டார்கள். ஒரு டாக்டருடைய வாழ்வு அவருடைய தியாகத்தில் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள்.

(பிற்பகல் 4-20)

ஆனால் இன்றைக்கு நாம் நடத்துகிற எல்லா விழாக்களிலும் அரசாங்க அதிகாரிகள் குறிப்பாக ஐ. ஏ. எஸ். அதிகாரிகள் எவ்வளவு பெரிய விளம்பரங்களைப் பெறுகிறார்கள். பெரிய மரியாதைக்குரிய அமைச்சர்களை விட இவர்கள் பெயர், அரசாங்கத்தில் இருக்கிற ஐ. ஏ. எஸ். அதிகாரிகள் பெயர் அதிலே இடம் பெறுகிறது. இந்த அரசாங்கம் எல்லாத் துறைகளிலும் சிக்கனம் வேண்டும் என்று சொல்லுகிறது. பஞ்சாயத்து யூனியனில் சிக்கனம், சாதாரண பி. டபிள்யூ. டி-யில் சிக்கனம். ஐ. ஏ. எஸ். அதிகாரிகள் தலைவர்களாக இருக்கிற பல்வேறு நிறுவனங்களில் சிக்கனம். இவ்வாறு சிக்கனத்தைக்கடைப்பிடிக்க வேண்டும். ஒரு எளிமை வேண்டும், அதற்கு ஒரு “கைட் லைன்” வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த அரசாங்கம் 8 மாத காலம் ஆகியும் இப்படித்தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது. அதிகாரிகள் இப்படித்தான் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற நிலை இல்லை. உதாரணத்திற்கு என்னால் சொல்ல முடியும். சமீபத்தில் ஒரு முக்கிய விழா நடைபெற்றது. அந்த விழாவில் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். நம்முடைய

1978 மார்ச் 30] [திரு வே. தங்கப்பாண்டியன்]

மீன் வளத் துறை அமைச்சரும், கூட்டுறவுத் துறை அமைச்சரும் கலந்து கொண்டார்கள். அதற்கு இன்விடேஷன் அடித்திருந்தார்கள். அது பார்ப்பதற்கு அழகாக இருந்தது. ஏனென்றால் அது மீன் வளத் துறை ஆயிற்றே. ஒரு அழகான இன்விடேஷன். அதிலே விளம்பரம் போட்டிருந்தார்கள். அதிலே முதலமைச்சர் கலந்து கொள்வார் என்று போட்டிருந்தார்கள். அந்தத் துறைக்கு ஒரு அமைச்சர் இருக்கிறார். ஆனால் முதலமைச்சர் படத்திற்குப் பக்கத்தில் இயக்குநர் படம் பெரிதாக இருக்கிறது. முதலமைச்சர் பெயர் இருக்க வேண்டும். அந்தத் துறையைச் சேர்ந்த அமைச்சரின் பெயரும் இருக்க வேண்டும். அதே இடத்தில் இரண்டு ஐ. ஏ. எஸ். அதிகாரிகளின் படம் ஏன் போட வேண்டும்? இது திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் செய்யப்பட்டதாக இன்றைக்கு ஆளுகிற கட்சியில் இருக்கிறவர்கள் குற்றம் சாட்டினார்கள், ஆகவே இது தொடர்ந்து நீடிக்க வேண்டுமா? இந்தக் கட்டத்திலேயே நாம் அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாக வேண்டும். கொத்தனரை வைத்து கட்டிடங்கள் திறக்கப்பட வேண்டுமென்று சொல்லுகிற அந்த அளவுக்கு முன்னேற்றம் கண்டிருக்கும்போது, இங்கே ஐ. ஏ. எஸ். அதிகாரிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வருகிற ஒரு நிலைமை உருவாகியிருக்கிறது. ஆகவே இந்த அரசாங்கம் எளிமையாக நடத்தப்பட வேண்டும், சிக்கனமாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறபோது, நாம் இதைத் கடுத்து நிறுத்தியாக வேண்டுமென்று பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்றையும் நான் சொல்லுகிறேன். நம்முடைய நிதியமைச்சர் அவர்கள் சட்டப் பேரவையில் ஒரு அழகான கருத்தைச் சொன்னார்கள். அந்தக் காரணத்தாலேயே அந்தக் கட்டத்திலே மாநில அரசாங்கத்திற்கும், இந்த அரசாங்கத்திற்கும் நம்முடைய மரியாதைக்குரிய ஆளுநர் அவர்களுக்கும் கருத்து வேறுபாடு இல்லையென்று சொன்னார்கள். வழக்கம்போல் அவருடைய வார்த்தைகளில் காதலும் இல்லை, மோதலும் இல்லை என்று சொன்னார்கள். அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். காதல் இல்லாமல் இருக்கக் கூடாது. ஒரு அரசாங்கத்திற்கு ஆளுநர்மீது காதல் இருக்க வேண்டும். ஆளுநருக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் உறவு இருக்க வேண்டும். ஆகவே மோதல் இல்லை என்பதைச் சொல்லி விட்டு காதலும் இல்லையென்று சொன்னார்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : வயது ஆகி விட்டால் காதல் வராது என்று நீங்கள் சொல்லித்தான் நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமா?

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : நடைபெற்ற சம்பவம் அப்படியல்ல. என்னாலே பல சம்பவங்களைச் சுட்டிக் காட்ட முடியும். நான் அடிக்கடி சொல்லுகிறேன் என்று கருதக்

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

[1978 மார்ச் 30]

கூடாது. ஒரு நிர்வாகத்தை நடத்திச் செல்கிறவர்களுக்கும் ஆட்சியை நடத்திச் செல்கிறவர்களுக்கும், அரசில் உள்ளவர்களுக்கும் சில சமயத்தில் கருத்து வேறுபாடு வரத்தான் செய்யும் என்று ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். என்னைப் பொறுத்த வரையில், சில காரியங்கள் இன்று தாமதமாக நடைபெறுகின்றன. மதுரைப் பல்கலைக்கழகப் பிரச்சினையில் இன்னும் முடிவு காண முடியவில்லை. மதுரை பல்கலைக்கழகத்திற்கு இந்த அரசாங்கமே ஒரு பேனல் தயாரித்து, சிண்டிகேட் சார்பாக, நம்முடைய அரசாங்கத்தின் சார்பாக ஒரு பிரதிநிதி அனுப்ப வேண்டுமென்று ஒரு பெயரை அந்தப் பேனலில் இடம் பெறச் செய்தார்கள். பிறகு அந்தப் பேனலில் 3 பெயரை இடம் பெறச் செய்தார்கள். ஆனால் பேனல் முறைப்படி சிபாரிசு செய்த பிறகும், அது இன்னமும் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. அதற்கு இடையிலே இது தொடர்பாக இன்னும் சொல்லுகிறேன். ஏதாவது தவறு இருந்தால், நான் திருத்திக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன். அண்மைலைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு அரசாங்கத் தரப்பில் ஒரு பிரதிநிதி போட வேண்டுமென்று ஒரு நிலை வந்தது. ***

திரு. ஜார்ஜ் கோமகன் : ஆளுநர் பெருமான் அவர்கள் இந்தக் காரியத்தைச் செய்தார்கள் என்பதற்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் எந்த ஆதாரத்தை வைத்து இங்கே சொல்லுகிறார் என்று நான் அறிய விரும்புகிறேன். ***

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : ஆளுநரைக் குறிப்பிட்ட காரியத்தில் ஈடுபடுத்தக் கூடாது. எப்போதுமே இந்த அவைக்கு ஒரு மரபு உண்டு. *** நடவடிக்கைக் குறிப்பிலிருந்து நீக்க உத்தரவிடுகிறேன். கவர்னரை விவாதத்திற்குரியவராக நீங்கள் ஆக்கக் கூடாது.

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : பிரச்சினைகளை தெளிவுபடுத்தும் முறையில் சொன்னேன். நம்முடைய நிதியமைச்சர் அவர்கள் காதல் இல்லை, மோதல் இல்லை என்று கவர்னரைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது, நான் சொன்னேன். நம்முடைய உறுப்பினர் திரு. ஜார்ஜ் கோமகன் அவர்கள் மத்தியில் ஜனதா கட்சி ஆளுகிறது என்ற உணர்வோடு பேசினார்கள். என்னைப் பொறுத்த மட்டில், ஒரு மாநில அரசாங்கத்திற்கும் அதனுடைய பிற நிறுவனத்திற்கும் ஒரு இணைப்பு, ஒரு தொடர்பு இருக்க வேண்டும் என்ற உணர்வோடுதான் சொன்னேன்.

*** தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

1978 மார்ச் 30]

திரு. ஜார்ஜ் கோமகன் : அந்த உணர்வோடு பேசவில்லை. ஒரு ஆளுநர் பெருமானைப் பற்றிப் பேசும்போது, இப்படிப் பேசலாமா என்ற அடிப்படையில் தான் நான் இப்படிப் பேசினேன்.

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தைப் பொறுத்தமட்டில், இன்னமும் துணை வேந்தர் நியமிக்கப்படவில்லை என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அப்படி துணைவேந்தர் நியமிக்கப்படவில்லை என்பதனால் என்ன நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது? இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர் ஒரு சட்டத்தில் புகுந்து கொண்டு அவரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக முயற்சி செய்கிறார். ஆனால் மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு இன்னும் ஏன் துணை வேந்தர் நியமிக்கப்படவில்லை என்று தென்பிராந்திய மக்கள் கேட்கிறார்கள். கல்லூரி முதல்வர்கள் கேட்கிறார்கள். மாணவர்கள் கேட்கிறார்கள். அந்தக் குரலை ஒட்டு மொத்தமாக நான் இங்கே சொல்லுகிறேன். ஆகவே வேறு யாரையாவது மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்திற்குப் போடுகிறார்களா என்று தெரிந்துகொள்வதில் தவறு இருக்க முடியாது. இன்னொன்று, நம்முடைய அரசாங்கம் சில பிரச்சினைகளில் தெளிவாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன். சமீபத்தில் நடைபெற்ற என். ஜி. ஒ. க்ளூப் போராட்டத்தில் கூட இந்த அரசாங்கம் ஒரு முறையைக் கடைப்பிடித்தது. அதற்குப் பின்னாலே அந்தப் பிரச்சினைகள் முடிவுற்றன. இப்போது என். ஜி. ஒ.-க்களுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் நல்ல உறவு இருக்கிறது. ஆனால், நடைபெற்ற சம்பவங்களால் நாம் ஒரு முறையைப் பின்பற்ற வேண்டும். அந்தச் சமயத்தில் எல்லாம் ஒரு சுலோகன் பேசப்பட்டது. ஆளுகிற தரப்பிலேயிருந்து, “பாவர்ட்டி லைன்” என்ற வாக்கியம் அது. கெட்டிக்காரத்தனமாக, நமக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறது என்ற முறையில், தமிழ்நாட்டில் இப்போது தான் பாவர்ட்டி இருக்கிறது போலவும், இந்த 5 ஆண்டுக் காலத்தில் இவர்கள் அதை ஒழித்துக் கட்டப் போவதாகவும், அந்த ஏழ்மைக் கோடு நம்முடைய மாநிலத்தை மட்டும் சுற்றி வருவது போலவும், இங்கே சொல்லப்பட்டு வருகிறது.

(பிற்பகல் 4-30)

“Poverty line” It is a phenomenon all over the country.

உலகத்திற்கே இருக்கிறது. இந்தியாவுக்கே இருக்கிறது. ஏழ்மைக் கோடு என்று இருந்தாலும், கொடுக்க வேண்டிய வசதிகளை எப்படிக் கொடுக்காமல் இருக்க முடியும்? சம்பள உயர்வு, வேலை உயர்வு கேட்பது என்பது நியாயமான கோரிக்கை. ‘பாவர்ட்டி லைன்’ என்று சொல்லி சாதாரண

[திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்] [1978 மார்ச் 30]

மக்களைத் தூண்டிவிட்டு, 'வேலை இல்லாமல் நாங்கள் இருக்கிறோம், வேலை கொடுங்கள்' என்று சொல்ல வைக்கிறார்கள். என். ஜி. ஓ. போராட்டம் நடந்தபோது படித்தவர்கள், 'எங்களுக்கு வேலையில்லை, நாங்கள் வேலைக்கு வருகிறோம்' என்று சொல்லி, அதைப் பத்திரிகையில் போட்டு வேலைக்கு வாருங்கள் என்று அரசாங்கம் அழைத்தது. நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்கிறேன், 20, 25 ஆண்டுகள் வேலை செய்தவர்களை வீட்டிற்கு அனுப்பி விட்டு, பட்டம் பெற்றவர்களை வேலைக்கு எடுத்தால், எப்படி அலுவலகத்தை நடத்த முடியும்? அப்படி ஒரு விளம்பரம் கொடுத்ததாலே எத்தனை பேர்கள் வேலைக்கு எடுக்கப் பட்டார்கள்? இந்த விவரத்தை அரசாங்கம் தெரிவிக்குமா? 'நாங்கள் குறைந்த சம்பளத்திற்கு வேலைக்கு வருகிறோம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். நான் வேடிக்கைக்காகச் சொல்கிறேன், இன்றைக்கு கட்சிகள் சார்பாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அமைச்சர்களாக வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் எனக்கு கார கொடுக்க வேண்டாம்; சம்பளம் கொடுக்க வேண்டாம்; பங்களா கொடுக்க வேண்டாம்; மந்திரிப் பதவி கொடுக்க முடியுமா? ஒருகட்சி மெஜாரிட்டி பெற்று, ஆட்சிக்கு வருகிறார்கள். அவர்கள் மக்களாலே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வருகிறார்கள், அமைச்சர்களாகிறார்கள். ஒரு போராட்டம் நடக்கும்போது, 'சம்பளம் இல்லாமல் வேலைக்கு வருகிறோம்' என்று சொல்பவர்களை வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ளும் முறையில் விளம்பரம் வந்தால் நல்லதல்ல. ஆனால் கட்சியின் சார்பாக பெரிய ஊர்வலம் நடந்தது. 'படித்தவன் பாட்டைக் கெடுத்தான், எழுதியவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான்'—யார் யார் படித்திருக்கிறார்களோ அத்தனை பேரையும் பாதிக்கிறது. எனவே அப்படிப்பட்ட எண்ணங்கள் உருவாகக் கூடாதென்று இந்த நேரத்தில் பணிவாகச் சொல்லிக் கொள்ள விருப்புகிறேன். ஏற்கெனவே ஏராளமான பிரச்சினைகள் குறித்து சட்ட மன்றத்திலே சலுகைகள் அளித்திருக்கிறார்கள். அன்றைக்கு வேகம் வேகமாகப் பேசும் போது சொன்னேன். மேலவையைப் பொறுத்தமட்டில், மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, உங்களுடைய காலத்திலேயே..

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : என்ன சலுகைகள் அளித்திருக்கிறார்களென்பதைத் தெரிந்து கொள்ள ஆவலாக இருக்கிறோம். என்ன அறிவித்தார்கள் என்பதை இங்கேயும் அறிவித்தால் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்.

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : எனக்குத் தெரியாது. காதல் கேட்டதை நான் சொல்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன் : வேண்டாம், நானே சொல்கிறேன்.

1978 மார்ச் 30]

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : மேலவை நடவடிக்கைகள் சிறப்பாக நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. சட்ட மன்றப் பேரவை நடவடிக்கைகள் போல் மேலவை நடவடிக்கைகள் நடக்கின்றன. நாம் பேரவையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு இருக்கிறோம். நம்முடைய நடவடிக்கைகளை விரைவுபடுத்தவும், உறுப்பினர்கள் வசதியாக இருந்துகொண்டு தங்களுடைய கடமைகளை ஆற்றவும் சில காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று அன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். அன்றைக்கே கேட்டிருக்கக் கூடாதா என்று நிதி அமைச்சரவர்கள் கேட்க மாட்டார்கள். பாராளுமன்ற முறைகளிலே ஏற்பட்டுள்ள மாறுதல்கள் அவருக்குத் தெரியாத தல்ல. உதாரணத்திற்காக ஒன்றைச் சொல்கிறேன். நாம் பேசுகின்ற மேலவை மண்டபம் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கட்டப்பட்டது. அதிகாரிகள் வந்தால் பார்வையாளர்கள் வெளியே போக வேண்டும்; பார்வையாளர்கள் வந்தால் அதிகாரிகள் வெளியே போக வேண்டும். அமைச்சர் பெருமக்கள் இங்கே வந்திருக்க மாட்டார்கள். இங்கே வராந்தாவில் மேலவை அலுவலகங்கள் இருக்கின்றன. பார்வையாளர்களுக்குப் 'பாஸ்' வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சென்றால், வெளியே நின்றுதான் 'பாஸ்' வாங்க வேண்டும். சட்டப் பேரவையில் எல்லாம் நல்ல முறையில் இருக்கின்றன. அறைகள் இருக்கின்றன. வசதிகள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேலவை நடவடிக்கைகளும் சிறப்பாக நடக்க நல்ல கட்டிடம் இருக்க வேண்டும். அலுவலகம் நடக்க நல்ல இடங்கள் இருக்கவேண்டும். மேலவையின் நிர்வாகம் 1960-ஆம் ஆண்டு பிரிக்கப்பட்டதாக அறிகிறேன். பேரவையினுடைய நிர்வாகம் வேகமாக நடைபெறுவதற்கு ஏராளமான புதிய அதிகாரிகள் போடப்பட்டிருக்கிறார்கள். மேலவையில் பணியாற்றுகிற ஊழியர்களுக்குப் பதவியை இல்லை. 'ஸ்டேக்னிஷன்' நிலையில் இருக்கிறார்கள். தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டதாலோ, மேலவையில் அதிகமான நடவடிக்கைகள் இல்லை என்பதாலோ, மேலவைக்கு இது போதுமென்றே, 10 ஆண்டுகளாக இந்த நிலைமை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒரு செயலாளர், ஒரு சார்புச் செயலாளர் தான் இருக்கிறார்கள். துணைச் செயலாளர் கூட இல்லை. உறுப்பினர்கள் ஏதாவது டைப் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பினால், காலதாமதம் ஆகிறது. இதையெல்லாம் மாற்றி நம்முடைய மேலவை சிறப்பாக நடக்க, உறுப்பினர்கள் தங்கள் ஜனநாயகக் கடமைகளை ஆற்ற வழி வகுக்க வேண்டும். இந்த அவையைச் சேர்ந்த நால்வர் அமைச்சர் பெருமக்களாக இருக்கிறார்கள். இன்னும் இரண்டு பேர் அமைச்சர்களாக வரக்கூடும். $\frac{1}{2}$ டஜன் அமைச்சர்கள் என்ற பெருமை இருக்கிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவர்களுக்கு நல்லது செய்கிறீர்களா?

[1978 மார்ச் 30]

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : இதையெல்லாம் தவறாக எடுத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். நம்முடைய மேலவை நடவடிக்கைகள் 'ஸ்டிரென்டென்' செய்யப்படவேண்டும். பாராளுமன்றத்திற்கு என்ன உரிமைகள் இருக்கின்றனவோ அதே உரிமைகள் ராஜ்ய சபைக்கும் இருக்கின்றன. சட்ட மன்ற விடுதியைப் பொறுத்த வரையில், மேலவை உறுப்பினர்களுக்கு step-motherly treatment தான் இருக்கிறது. அது வேண்டாம். Old Legislators' Hostel இருக்கிறது. அதைத் தனியாகப் பிரித்து, மேலவைக்குத் தந்து விட்டால், நல்லது. நீண்ட காலமாக நம்முடைய துணைத் தலைவரவர்களே தலைவரவர்கள் பொறுப்பில் இருக்கிறார்கள். நாளைய தினம் பிரிவுபசார விழா நடைபெற இருக்கிறது. ஏப்ரல் 20-ஆம் தேதிக்குப் பின்னால் ஒரு Vacuum ஏற்படும். அதற்கு முன்னாலே சட்ட மன்ற மேலவை உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுத்தவர்கள் வந்த பிறகு தலைவர் தேர்தல் நடந்தால் நல்லது. மதுரைப் பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தர் நியமன நிலைமையில்லாமல், முன் கூட்டியே அரசாங்கம் முடிவெடுத்து, முறைப்படி தேர்தலை நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதில் மாறுபட்ட கருத்து இல்லை. துணைத் தலைவரவர்கள் சபையைக் கட்டிக் காத்து வருவது போல் யாராவது வர வேண்டும்.

பிரிந்து போகிற சகோதரர்கள் சார்பாக இன்னொரு வேண்டு கோள். இரண்டு டேர்ம் இருக்கிறவர்களுக்குப் பென்ஷன் கொடுக்கப்படுகிறது. பேரவையில் 10 ஆண்டுகள் இருந்தால் போதும். இங்கே இரண்டு டேர்ம் என்பது 12 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. எனவே இங்கேயும் 10 ஆண்டுகள் இருந்தால், பென்ஷன் உண்டு என்ற நிலைமையை உருவாக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இரண்டு டேர்ம் அல்லது 10 ஆண்டுகள் என்று இருக்கிறது.

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : அந்தச் சலுகையை அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கடைசியாக என்னுடைய உரையை முடிப்பதற்கு முன்னால் ஒன்றை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். புயல் வெள்ள நிவாரணப் பணிகளுக்கு அதிகமான பணம் ஒதுக்கி காரியங்கள் நடைபெறுகின்றன. ஒதுக்கிய பணத்தைச் செலவு செய்யும்போது, சரியான கண்காணிப்பு இல்லை. அரசாங்கம் ஒதுக்கிய பணத்தை, மாவட்ட அளவில், ஒன்றிய அளவில் செலவு செய்யும்போது, கண்காணிப்பு இல்லை. லட்சக் கணக்கில் பொதுப் பணித் துறைக்கும், நெடுஞ்சாலைத் துறைக்கும் ஒதுக்கியிருக்கிறோம். கட்சிக்காரர்கள் சிபாரிசு செய்தால்தான், கிடைக்குமென்ற நிலை உருவாகி, கண்மூடி கண் திறப்பதற்குள் சாத்தூர் பகுதியில் 110 வேலைகளுக்கான டெண்டர்கள் அழைக்கப்பட்டு, 110 பேர்களும் எஸ்டிமேட்

1978 மார்ச் 30] [திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன்]

தொகைக்கு ஒரு ரூபாய் கூட கூடாமல் டெண்டர் எடுத்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு ஆளுங்கட்சித் தலையீடு இல்லையென்று சொல்லப்பட்டாலும், தலையீடு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆளுங் கட்சிக் காரர்கள் தங்களுடைய கட்சி முத்திரையைக் கையில் குத்தியிருப்பதால், எந்த அலுவலகத்திற்குச் சென்றாலும், கடிதம் கொண்டு போக வேண்டியதில்லை, அதுவே பாஸ்போர்ட் மாதிரி இருக்கிறது. ஆளுங் கட்சிக்காரர்களுக்குச் சலுகைகள் காட்டுவது என்ற நிலைமைகள் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும்.

இப்போது எல்லா ஒன்றியங்களிலும் அண்ணா பத்திரிகை வாங்க வேண்டுமென்ற நிலைமை இருக்கிறது. கட்டாயப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. திடீரென்று எப்படி ஒரு பத்திரிகை இடம் பெற முடியும்? அந்த நிலைமை உருவாகியிருக்கிறது. இதுமாதிரி தவறான காரியங்களுக்கு அரசு துணை போகக் கூடாதென்று சொல்லி, இந்த அளவோடு உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 4-40)

திரு. எஸ். இராமகிருஷ்ணத் தேவர் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, எனக்கு முன்பு பேசிய மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் விவரப் பூராவையும் சொல்லி விட்டார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் இந்தப் பக்கம் இருந்து பேசுகிறவர்களாக இருந்தாலும், ஆளுங் கட்சிப் பக்கத்திலிருந்து பேசுகிறவர்களாக இருந்தாலும், எல்லோரும் அண்ணா வழியைப் பின்பற்றுகிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்திரா காங்கிரசைச் சேர்ந்தவர்களும், சுவரன்சிங் காங்கிரசைச் சேர்ந்தவர்களும் எப்படி தலைவர் காமராஜ் அவர்களைப் பின்பற்றுகிறோம் என்று சொல்லுகிறார்களோ அதைப் போலவே நாங்களும் அண்ணாவைப் பின்பற்றுகிறோம் என்று சொல்லுகிறோம்.

மாண்புமிகு மேல்வைத் துணைத் தலைவர் : அவர் அதற்கு மேலே என்ன சொல்லுகிறார் என்று கேட்டுக்கொண்டு அல்லவா நீங்கள் பேச வேண்டும்?

திரு. எஸ். இராமகிருஷ்ணத் தேவர் : இங்கே நடப்பதெல்லாம், “நான் உயர்ந்தவனா, நீ உயர்ந்தவனா, யார் உயர்ந்தவன்” என்ற பிரச்சினையில் தான் காலம் ஓடுகிறது. மதிப்பிற்குரிய திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் இந்தக் கட்டிடத்தை உடைத்து விட்டு அழகான கட்டிடம் கட்ட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அல்லது இதை விட்டு விட்டு வேறு ஒரு கட்டிடத்தைக் கட்ட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். நம்முடைய கிராமங்களில் குடியிருக்க வீடுகள் இல்லாமல் கோடியில் படுத்திருப்பவர்கள் எவ்வளவோ பேர் இருக்கிறார்கள். இது எப்படியிருக்குன்னா, “தன்னைப் பெத்த ஆத்தா கிண்ணி ஏந்துறா, தம்பி கும்பகோணத்திலே

[திரு. எஸ். இராமகிருஷ்ணத் தேவர்] [1978 மார்ச் 30]

பூதானம், கோதானம் வழங்கினாலும்'' என்று சொல்லுவதைப் போல இருக்கிறது. இன்னும் நாம் அரிசனங்களைத் திருப்திப் படுத்தினதாகத் தெரியவில்லை. எவ்வளவோ பண்ணுகிறார்கள், ஆனால் அவர்களை இன்னும் திருப்திப் படுத்த முடியவில்லை. ஆகவே இந்த நேரத்திலே எதையெதையோ உயர்வாகப் பேசி கோளாறு உண்டு பண்ணாமல், சீக்கிரத்தில் ஆக்க வேலைகளில் ஈடுபட்டு செய்ய வேண்டியதைச் செய்ய வேண்டும் என்பது தான் என்னுடைய கோரிக்கை.

நேர்மையான முறையிலே இந்த அரசு நடக்கிறது என்று மக்கள் மத்தியிலே ஒரு எண்ணம் இருக்கிறது. ஆங்காங்கே இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகளால் இந்த அடிப்படையே கெட்டுப் போகிறது. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், மதுவிலக்குக் கொள்கைதான். மதுவிலக்கைப் பூரணமாக, தீவிரமாகக் கொண்டு வந்து விட்டோம் என்று சொல்லுகிறோம். இந்தக் கொள்கையை உடைய அரசு கிராமங்களிலே இருக்கிறது என்றே தெரியவில்லை. இதற்கு முன்னால் போலீஸ்காரர்கள்தான் போய் இரண்டோ, நாலோ வாங்கிக் கொள்ளுவார்கள் என்று பெயர் இருந்தது. இப்போது இன்ஸ்பெக்டர் லெவலில் இது வந்துவிட்டது என்று சொல்லுகிறார்கள், கிராமங்களில் எங்கே பார்த்தாலும் குடிசைத் தொழிலில் சாராயம் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். போலீஸ்காரர்களே, இன்னின்ன மாதிரி சாராயம் காய்ச்ச வேண்டுமென்று சொல்லுகிற அளவிலே இப்போது வந்துவிட்டது.

முன்பெல்லாம் நாடார்கள்தான் பனை ஏறுவார்கள். இப்போது எல்லா ஜாதிக்காரர்களும் பனையேறுகிறார்கள். ஏனென்றால் அதிலே அதிகமான வருமானம் கிடைக்கிறது. ஒரு பனைக்கு 5 ரூபாய் என்று கொடுக்கிறார்கள். ஒரு ஊரிலே ஆயிரம், இரண்டாயிரம் என்ற அளவுக்குப் பனையேறுவார்கள். ஒருவன் மட்டுமல்ல, பல பேர் சேர்ந்துதான். அந்த வருமானத்தை எல்லோரும் எடுத்துக் கொள்ளுவார்கள். போலீஸ்காரர்களுக்கு இதிலே மாமூல் வந்து சேர்ந்து விடுகிறது. இதிலே ஊரிலே கட்டுப்பாடு வேறு இருக்கிறது. யாராவது ஒருவன் தவறு செய்தால், அவர்கள் முரட்டுத்தனமாகத் தண்டனையைக் கொடுக்கிறார்கள். எப்படியென்றால், இராமன் என்ற ஒருவர் தவறு செய்தார் என்றால், அவர் இரண்டு நாளைக்கு ஊர் மக்களுக்கு ஆடு வெட்டி, கோழி அறுத்து சமைத்துப் போட வேண்டும் என்ற முறையிலே செய்கிறார்கள். இதற்குச் செலவு ஆயிரம், ஐநூறு என்று ஆகும். இல்லையென்றால் ஊரில் உள்ளவர்கள் இம்சை கொடுப்பார்கள். இதிலே சில இடங்களில் ஊர் பூராவும் சேர்ந்து செய்வதும் உண்டு. குடிசைத் தொழில் செய்பவர்கள்தான் இந்தக் கேட்டைச் செய்கிறார்கள் என்றால், ***

*** தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

[1978 மார்ச் 30]

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : விஷயத்துக்கு வாருங்கள்.

திரு. எஸ். இராமகிருஷ்ணத் தேவர் : சீக்கிரத்தில் முடிக்கிறதற்குத்தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். *** மதிப்பிற்குரிய திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் ஒரு சீட்டைக் காட்டி, ஐ. ஏ. எஸ் ஆபீசர்களுக்கு அந்தச் சீட்டு வேண்டுமா என்று கேட்டார்கள். அதிலே தவறு இருக்கிறதா என்பதுதான் நமக்கு முக்கியம். ஐ. ஏ. எஸ். ஆபீசராக இருந்தாலும் சரி, வேறு யாராக இருந்தாலும், தவறு செய்தால், அதற்குத் தகுந்த தண்டனையைக் கொடுக்க வேண்டும். எங்கள் பகுதியில் உள்ள கிராமங்களில் இந்தக் குடிசைத் தொழில் படுமோசம். அதை ஒன்றும் பண்ண முடியாது. ஏதாவது பண்ணினால் உயிரையே எடுத்து விடுவார்கள். அதற்கு ஒரு கட்டுப்பாடு இருக்கிறது சில ஊர்களில். சில ஊர்களில் பனைமரங்கள் ஏழுவதை ஒன்றும் பண்ண முடியவில்லை. அதிலே ஏராளமான வருமானம் வருகிறது. ஒரு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு மாதம் ரூபாய் பத்தாயிரம், எட்டாயிரம் என்று வருமென்று எதிர்பார்க்கிறேன். பனையேறிய ஒருவன் பிடிபட்டால், அவன் கழுத்தில் மாளையைப் போட்டு, கன்றுக் குட்டியின் மேல் ஏற்றி, கரும்புள்ளி, செம்புள்ளி குத்தி ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்வார்கள். ஏனென்றால், திருட்டுத் தனமாக மரமேறிகள் எடுத்தான் என்று பிரச்சாரம் செய்வதற்காக. ஆனால் சாயங்காலம் ஆனதும் இந்த வேஷத்தை யெல்லாம் கலைத்துப் போட்டுவிட்டு மறுபடியும் கள் இறக்கப் போய் விடுவான். இது மாமூலாக இருக்கிறது அங்கே. இதற்கெல்லாம் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறது என்பது தெரியவில்லை. இல்லையென்றால் மதுவிலக்கையே விட்டுவிடலாம். *** ஆகவே இந்தமாதிரி விஷயங்களில் கண்டிப்பதற்குத் துரிதமாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தேவர் அவர்கள் பேசுவது எல்லோருக்கும் சங்கடத்தை உண்டாக்கும். தயவு செய்து அதை விட்டுவிட்டு மேலே போகலாம்.

திரு. எஸ். இராமகிருஷ்ணத் தேவர் : உடனடியாக

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : * * அவர்கள் சொன்னது அவைக் குறிப்பிலிருந்து நீக்கப்பட்டது.

*** தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

[1978 மார்ச் 30]

திரு. எஸ். இராமகிருஷ்ணத் தேவர் : இன்ஸ்பெக்டர் லெவலில் இந்தத் தொழில் நடக்கிறது. அங்கே இருக்கக் கூடிய டெபுடி சூப்பரின்டெண்டென்ட் நல்ல முறையிலே கண்காணிக்கிறார். ஒரு ஏரியா பூராவையும் ஒரு ஆள் கண்காணிப்பது போதுமா? இதிலே இரண்டு பிரிவு இருக்கிறது. சப்-இன்ஸ்பெக்டர் இலஞ்சம் வாங்குபவராக இருந்தால், இன்ஸ்பெக்டர் நல்லவராக இருக்கிறார். சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் இலஞ்சம் வாங்குபவராக இருந்தால், சப்-இன்ஸ்பெக்டர் நல்லவராக இருக்கிறார். இதற்கெல்லாம் இருப்பிடம் கன்னியாகுமரி தான். இந்த ஒரு விஷயத்தில் ரொம்ப தவறுகள் நடக்கின்றன.

கூடுமான வரைக்கும் இதைக் குறைக்க வேண்டும். 1942 ஆம் வருஷத்தில் மதுவிலக்கு கிடையாது. அப்போது நான் ஒரு இலட்சம் ரூபாய் வரையில் செலவு செய்திருக்கிறேன். வெள்ளைக்காரன் சர்க்கார் என் மேல் 107-வது பிரிவின் கீழ் ஜாமீன் கேஸ் போட்டார்கள்—கள்ளுக்கு மரம் விடக்கூடாது என்று சொல்கிறேன் என்று. இந்த மாதிரியெல்லாம் கஷ்டப்பட்டேன். இந்த அரசாங்கம் வந்ததைப்பற்றி எண்ணும் போது, ஒரு வரப்பிரசாதமாக வந்திருக்கிறார்கள் என்று எண்ணினேன். ஆனால் இந்தப் பிரச்சினையில் இது வேறு விஷயமாகி விட்டது. சிறு தானியங்களை விதைத்தால், எப்படிப் பரவுமோ அதைப்போல இதற்கு விதைவிதைத்தாகி விட்டது. “போன மச்சான் திரும்பி வந்தான் பூ மணத் தோடு” என்பதைப் போல இது திரும்பவும் வந்துவிட்டது. இதற்கு ஒரு பரிகாரம் காணவேண்டும்.

(பிற்பகல் 4-50)

இதைச் சரியான முறையில் கண்காணிக்காவிட்டால், நமக்கு நல்ல பெயர் வராது. எவ்வளவோ நல்ல காரியங்களைச் செய்ய எண்ணி அவையெல்லாம் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது, இந்த சனியன்கள் வந்திருக்கின்றன. இதை நீக்க முழு மூச்சாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் நன்றாகத் தெரிகிறது. ஊர் பூராவும் தெரிகிறது. இந்த நிலைமை உடனடியாக மாறவேண்டும் என்பது என்னுடைய விருப்பம். நல்லபடியாக நிர்வகித்து இந்த அரசு மது விலக்கை நடத்தினார்கள் என்று கிராம மக்கள் பேச வேண்டும். இங்கே நாங்கள் நான்கு பேர் கூடினால், உங்களை உசத்தியும் பேசுவோம், தாழ்த்தியும் பேசுவோம். அங்கே போய்ப் பேசினால், எதையோ இவர்களுக்குக் கூட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதனால் தான் அவர்கள் சார்பாகப் பேசுகிறார்கள் என்று கிராமத்தில் சொல்வார்கள். கிராமங்களுக்கு ஏதாவது நன்மை வந்ததா என்றால் வந்திருக்கிறது. முதலில் குடி தண்ணீர் கிடைக்கிறது. நல்லபடியாக வெள்ளாமை

1978 மார்ச் 30] [திரு. எஸ். இராமகிருஷ்ணத் தேவர்]

நடக்கிறது. திருப்திதான் அதில் மக்களுக்கு. உறுப்பினர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் சொல்லியதைப்போல, மராமத்து வேலைகளில் பல காரியங்கள் நடக்கின்றன. கருவக்கன்றை கீழே வைத்து அதற்கு மேலே மண்ணைப் போட்டு மூடிவிடுகிறார்கள். முளைத்து வருகிற கருவக்கட்டையை வெட்டிவிட்டு, மேலே மண்ணைப் போட்டு விடுகிறார்கள். இந்தக் காட்டுக் கருவையை ஒழிப்பதற்கு ஏதாவது செய்யுங்கள் என்று, நான் முன்பே ஒரு முறை சொன்னேன். நாம் எத்தனைக் கோடி காலத்துக்கு இருக்கப் போகிறோம்? தாட்சண்யம் இல்லாமல், இருக்கிற வரையில், நல்ல முறையில் நிர்வாகம் நடத்தினோம் என்ற பெயர்தான் முக்கியம். கீழே உள்ள சில்லுண்டிகள் ரொம்பத் தப்பு பண்ணுகிறார்கள். 25 பைசா கூட இல்லாமல் இருக்கிற வனுக்கு காண்டிராக்ட் கொடுக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு. மேலவைத் துணைத் தலைவர் : என்ன உண்டி என்கிறீர்கள்?

திரு. எஸ். இராமகிருஷ்ணத் தேவர் : ஏழும் சில்லறையும் என்று சொல்லியதைப் போலத்தான் இதுவும். சில்லுண்டி என்பது கிராமத்துப் பேச்சு. அப்படிப்பட்ட முறையில் காண்டிராக்ட் கொடுக்கிறார்கள். ஒன்றுமே இல்லாதவனுக்கு 25 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு வேலை கொடுக்க சிபாரிசு வருகிறது. கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது. அவன் அதை வைத்துக் கொண்டு என்பெயரில் நாமினேஷன் எடுத்திருக்கிறான். யாருக்காவது வேண்டுமானால் இரண்டாயிரம் கொடுத்து விட்டு எடுத்துச் செய்யுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு ஊர் ஊராகத் திரிகிறான். அப்படி எடுக்கிறவர்கள் மண்ணை வைத்து மூடிவிட்டு ரூபாயையும் வாங்கிக் கொண்டு போகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலை உங்கள் காலத்தில் இருக்கக் கூடாது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : சீக்கிரம் முடித் தால் நல்லது. நேரம் அதிகமாகக் கொடுத்தால் எல்லோருக்கும் பதில் சொல்வதாக நிதி அமைச்சர் சொல்கிறார்.

திரு. எஸ். இராமகிருஷ்ணத் தேவர் : இந்த மதுவிலக்கில் நல்ல முயற்சிகள் எடுக்கப் படுகின்றன. வேண்டும். எல்லா இடத்திலும் எடுக்க வேண்டும். அரிஜனங்களுக்கு என்ன மேம்பாடான திட்டங்களைப் போட்டாலும், மதுவிலக்கைக் கொண்டு வராத வரையில் ஒன்றும் நடக்காது என்று சொல்லிக் கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

*THIRU D. V. D'MONTE : Hon. Deputy Chairman, Sir, I have just two points to make. The first is the extension of the idea put forth by my hon. Friend Thiru Ramakrishna

[Thiru D. V. D'Monte]

[1978 மார்ச் 30]

Thevar, namely, the role of the Police in regard to enforcement of Prohibition. There can be no two opinions that in recent years there has been a transformation in the work of the Police in our State both in its method of work and also in its approach to people. At one time the Police were looked upon as the "repressors of the people and an ally of rich and influential". Now their image is in the process of change to "friends and the champions of the poor." The acceptance of the concept of a Welfare State devolves on the police force much more serious activity apart from maintenance of law and order. Amongst the several social obligations falling upon the Police is the enforcement of Prohibition, Suppression of Immoral Traffic Act, Essential Commodities Act, Food Adulteration Act, Untouchability Offences Act, Children Act, Prevention of Begging Act, etc. To play its vital role, the police force has to become sensitive to the social changes that are taking place around them and be an instrument of help to the poor.

In the matter of enforcement of Prohibition, the policemen have to spend twice their time energy and resources as they would have to spend normally for preservation of law and order. In the past Prohibition served as a gold mine for unscrupulous policemen and anti-social elements engaged in the trade with the support of policemen. If the Police have to scrupulously carry out their duties in the enforcement of Prohibition and to ensure that no boot-legging is there, it is necessary that the corrupt officials should be scrupulously dealt with and the outlook of the Police is bound to change. This poses a fresh challenge before the police force in our State. If there is large scale diversion of men to enforcement of the Prohibition Act, how are other matters like law and order and crime detection to be attended to? In the past enforcement of Prohibition was carried out by the Excise Department. Today it is entirely handled by the Police. The implementation of dry law imposes a distracting and corrupting burden on the enforcement agency. If the dry law is to be implemented effectively in our State, considering the mounting number of convictions under the Prohibition Act, I feel that a separate wing of the

1978 மார்ச் 30] [திரு. டி. டி. மாண்டி]

Police should be set up for this purpose. This idea envisages a separate body probably under the supervision of a Deputy Inspector-General of Police with other officers and men. If Prohibition is to work thoroughly and effectively, a time has come when we have to think in terms of a completely fresh Police set-up to take the place of the existing set-up rather than impose this work on the already overworked and understaffed personnel.

Another point is : I would like to underline the idea of my hon. Friend Thiru Thangapandian in regard to our legislators. Mention has been made that Members of Parliament are given pension for the first term and an additional sum is given for every subsequent year of office, subject to a maximum of Rs. 500 per month. In the State, any legislator, to qualify for pension, has to serve two terms. I feel that this should be reviewed and the matter should be seriously considered by the Government. I judge the position of the Members from the statement of assets and liabilities of Members placed on the table of the House. Most of the Members are not economically well off and most of them are from middle class families. Having spent five years of their time and having given up their existing service or job opportunities, they deserve a better deal.

(பிற்பகல் 5-00)

Very often, many of my hon. Friends have to leave the shelter of their homes and probably leave also their duties as parents and guardians of their children, if they are to effectively play their role as legislators of the State. For the fulfilment of the duty of a legislator, he has to sacrifice a great deal of his time, effort and also some part of his purse. Therefore, my plea today is that the legislators should be given pensionary benefits after one term of office. These benefits can also cover bus-transport facilities and medical benefits. Many of my hon. Friends who will shortly be leaving this House will be hard pressed in terms of finding a job or securing some remuneration

[Thiru. D. V. D'Monte]

[1978 மார்ச் 30]

to keep themselves going. I feel that it would be in the fitness of things if the State could come to the rescue of the legislator-friends who, by their service and dedication, have done their best for the State.

I thank you.

திரு. எஸ். எஸ். இராமசாமி பட்டையாச்சி: பெருமதிப்பிற்குரிய மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1978-79ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்கீடு மீது சில பொதுவான கருத்துக்களைச் சொல்ல நான் முற்படுகிறேன்.

இன்றையதினம் மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்களால் பிரேரேபிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்த நிதி ஒதுக்கீட்டில் ரூ.1103 கோடி அளவுக்கு இன்னின்ன வகையில், இன்னின்ன தலைப்பின்கீழ் இத்தனை இத்தனை கோடி ரூபாய் செலவு செய்யப்படும் என்ற குறிப்புகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. நான் கிட்டத்தட்ட 22 ஆண்டுகளாக சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்து வருகிறேன்—அதாவது 2 முறை சட்டப் பேரவையின் உறுப்பினராகவும் இரண்டு முறை இந்த மேலவையில் உறுப்பினராகவும் இருந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஒவ்வொரு ஆண்டும் அவையில் சமர்ப்பிக்கப்படுகிற வரவு செலவுத் திட்டத்தில், மக்களுடைய மேற்பாட்டுக்காகவும், அவர்களுடைய நலனுக்காகவும், உயர்வுக்காகவும் பாதுகாப்புக்காகவும், குறிப்பாக கீழ் மட்டத்தில் உள்ள மக்களுக்காகவும், பின் தங்கிய சமூகத்தினருக்காகவும், அவர்களுக்கு நல்லது என்று கருதப்படுகிற திட்டங்களைத் தீட்டி இங்கே அறிவிக்கப்படுகிறது. ஆனால் இவைகளையெல்லாம் மொத்தமாகச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும்போது, இவ்வளவு திட்டங்களைத் தீட்டி நிறைவேற்றியும், தமிழ்நாட்டில் 59 சதவீத மக்கள் இன்னும் ஏழ்மையாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வருவாய் குறைவாகவும், அவர்களுடைய வறுமை பெரிதாகவும் இருக்கிறது. இத்தனை கோடி ரூபாய் செலவு செய்தும், இவ்வளவு திட்டங்களை நிறைவேற்றியும்கூட, தமிழகத்துப் பொதுமக்களில் பெரும்பாலோர் இன்னும் ஏழ்மையிலும் வறுமையிலும் இருக்கிறார்கள் என்பதை அரசாங்கப் புள்ளி விவரங்களே கொடுக்கின்றன.

இவ்வாறு பெரும்பாலான மக்கள், 59 சதவீத மக்கள் இன்னும் வறுமையிலும் ஏழ்மை நிலையிலும் இருப்பதற்கான ரகசியம் என்ன என்பதை நாமெல்லாம் சிந்திக்க வேண்டுமே தவிர, அதை விட்டுவிட்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் இவர்களுக்கு இந்த உதவி செய்யப்பட்டிருக்கிறது, அவர்களுக்கு இங்கே சலுகை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றெல்லாம்

1978 மார்ச் 30] [திரு. எஸ். எஸ். இராமசாமி படையாச்சி]

லாம் ஒட்டு மொத்தமாக பேசிக்கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை. இதைச் சொல்லும்போது, அரசாங்கத்தால் போடப்பட்ட திட்டங்களின் பயன் இதுவரை பொதுமக்களுக்குப் போய்ச் சேரவில்லை, மக்களுடைய வாழ்வு உயர்வதற்கு, அவர்களுடைய வாழ்வில் ஒரு பாதுகாப்பு ஏற்படுவதற்கு இன்றைக்கிருக்கிற ஆட்சியோ இதற்கு முன்பிருந்த ஆட்சியோ போட்ட திட்டங்களின் பலன்கள் போய்ச் சேரவில்லை என்பது எல்லோருக்கும் தெரிகிறது. அதனால் தான் சொல்லுகிறேன், இதற்கான காரணங்களை ஆராய்வதை விட்டுவிட்டு, இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் நாம் கல்விக்காக இவ்வளவு செலவழித்திருக்கிறோம், ஊழியர்களின் சம்பளத்திற்காக இவ்வளவு செலவழித்திருக்கிறோம், பின் தங்கிய மக்களின் நலனுக்காக, அவர்களுக்குச் சலுகையாக உதவியாக இவ்வளவு செலவழித்திருக்கிறோம் என்று பேசிக்கொண்டிருப்பது சரியல்ல. நாம் இந்த மாநிலத்தில் உள்ள பெரும்பான்மையான மக்களின் வறுமை நிலைக்கு என்ன காரணம் என்பதைப்பற்றிச் சிந்திக்கவே இல்லை. நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள்கூட பல முறை சொல்லியிருக்கிறார்கள். இன்றையதினம் வாழ்க்கையில் ஒருவகையான உத்தரவாதமுடைய நிலையில் இருப்பவர்கள், அதாவது மாதம் பிறந்தால் இவ்வளவு சம்பளம் வருகிறது என்ற உத்தரவாதம் கியாரண்டி உள்ளவர்கள், ஏதுமில்லாத நிலையில் உள்ள ஏழை எளிய மக்கள், கிராமப் பகுதிகளில் கிடந்து அவதிப்படுகிறார்களே, அவர்களுடைய நிலையைப்பற்றிச் சிந்திக்க மாட்டேன் என்கிறார்களே என்று வேதனையோடு மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இதை நான் பத்திரிகையில்கூட பார்த்தேன். இதைத்தான் நாம் இன்றைய தினம் சிந்திக்க வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். புரட்சித் தலைவர் என்று மிகவும் பாராட்டப்பட்டு, போற்றப்பட்டு வருகிற மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த 59 சதவீத மக்களுடைய வறுமை இருப்பதை மாற்ற, அவர்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு பாதுகாப்பை அளிக்க ஒரு புரட்சிகரமான திட்டத்தைக் கொண்டு வர வேண்டும். முதல்வர் அவர்களைப் பொறுத்த வரையில், அவருக்குப் பதவியில் இருக்க வேண்டும் என்ற ஆசையில்லை. இந்தப் பதவியை வைத்துக்கொண்டுதான் எதையும் செய்ய வேண்டும் என்றில்லை. எனவேதான் சொல்லுகிறேன், எந்த ஏழை எளிய மக்களுக்காக அவர் அடிக்கடி வேதனைப்பட்டுப் பேசிவருகிறாரோ அந்த மக்களுக்கு ஒரு புரட்சிகரமான திட்டத்தைக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று மிகவும் தாழ்மையோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. எஸ். எஸ். இராமசாமி படையாச்சி] [1978 மார்ச் 30]

கல்வித்துறையில் எவ்வளவோ செலவு செய்கிறோம். எத்தனையோ டாக்டர்களை பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவு செய்து உருவாக்குகிறோம். அப்படியே பல எஞ்சினியர்களை நாம் உருவாக்குகிறோம். ஆனாலும் அத்தனை பேருக்கும் நாட்டில் வேலை இல்லை என்ற நிலைதான் இருக்கிறது. படித்துவிட்டு வருகிற அத்தனை பேருக்கும் வேலைவாய்ப்பு இங்கே இருக்கிறதா என்றால், கண்டிப்பாக இல்லை என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இந்த நிலையில் நாம் மேலும் மேலும் கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவழித்து வேலையில்லாத மக்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரிப்பது எங்கு மிகவும் வருத்தத்தைத் தருகிறது. 59 சதவீத மக்களைப்பற்றி நாம் கொஞ்சமும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளாமல் வாழ்க்கையில் ஏற்கெனவே உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவர்களுக்கே மேலும் அவர்களுடைய வாழ்க்கை உயர வேண்டும் என்று இன்றையதினம் திட்டம் தீட்டுகிறோமே தவிர, ஏழை எளியவர்கள் வாழ்க்கை உயராததற்காக ஒன்றையும் செய்யவில்லை என்பதைச் சொல்லிக் கொண்டு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள்—மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள்—இதற்கு ஒரு புரட்சிகரமான திட்டத்தை, ஒரு மாறுதலைத் தமிழகத்தில் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, சட்டப்பேரவையில் மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் ஏதோ சில சலுகைகளையெல்லாம் உறுப்பினர்களுக்கு அளித்தார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். என்ன சலுகைகள் என்று எனக்குத் தெரியாது. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களே அறிவிப்பார்கள் என்று எண்ணுவதால் நான் அதில் அவசரப்படவில்லை. இரண்டு முறை சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக இருந்தவர்களுக்கு பென்ஷன் கொடுக்கிறோம். நியாயம். ஆனால் இரண்டுமுறை சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக இருந்தவர்கள் விஷயத்திலும் 2 மாதம் குறைகிறது, 5 மாதம் குறைகிறது என்று பல்வேறு சங்கடங்கள் உண்டாகின்றன. இதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். மற்ற மாநிலங்களில் ஒரு முறை சட்ட மன்ற உறுப்பினராக இருந்தாலே பென்ஷன் உண்டு என்கிறார்கள். பாராளுமன்றத்தில் ஒரு முறை உறுப்பினராக இருந்தாலே அவருக்கு 350 ரூபாய் பென்ஷன் என்கிறார்கள். இங்கேயும் ஒரு முறை அங்கத்தினராக இருந்தாலே அவருக்குப் பென்ஷன் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். இதில்போய் 10 வருஷம் 15 வருஷம் என்று பார்க்க வேண்டாம், ஒருமுறை உறுப்பினராக இருந்தால் அவர்களுக்கு பென்ஷன் என்றால், அது இந்த மன்ற உறுப்பினர்களுக்கு ஓரளவுக்கு மரியாதையாகக்கூட இருக்கும், நான் என்ன சொல்ல விரும்புகிறேன் என்றால், யாரும் 200 வருஷம் இருக்கப் போவதில்லை. ஒவ்வொரு செஷன் ஆரம்ப

1978 மார்ச் 30] [திரு. எஸ். எஸ். இராமசாமி பட்டையாச்சி]

பிக்கும்போதும் நாம் 10 பேருக்கு நீத்தார் அஞ்சலி என்று தீர்மானம் போடுகிறோம். ஆகவே நாம் யாரும் வெகுநாளைக்கு இந்தப் பென்ஷனை வாங்கிக் கொண்டிருக்கப் போவதில்லை. எனவே அவர்களுக்கு ஒரு மரியாதையாக இருக்கட்டும் என்று தான் ஒருமுறை சட்ட மன்ற உறுப்பினராக இருந்தாலே பென்ஷன் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இதை ஏதோ எணக்காகச் சொல்லிக்கொள்வதாக எண்ண வேண்டாம். என்னைப் பொறுத்தவரையில், நான் இரண்டு தடவைக்கு மேல் இருந்துவிட்டேன். நான் 'டபுளி குவாலிபைடு' Doubly qualified இப்போது ரூ. 250 கொடுக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன், இதையும் கொஞ்சம் உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : வயதுக்கு ஏற்ப உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேளுங்கள்.

திரு. எஸ். எஸ். இராமசாமி பட்டையாச்சி : நான் கேட்டது பிரியடுக்குத் தகுந்தாற்போல் செய்தால் போதும். வயதுக்கு ஏற்ப செய்தால் சிறிய வயது உள்ளவர்களுக்குக் குறைந்துவிடும். ஆகவே தான் என்ன சொல்ல விரும்புகிறேன் என்றால், ஒருமுறை சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்தாலே இந்தப் பென்ஷன் வாங்குவதற்கு தகுதி உடையவர்களாக ஆக்க வேண்டும். அடுத்து தற்போது வழங்கப்படும் பென்ஷன் தொகையையும் உயர்த்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, பழைய ஹாஸ்டலை சீரமைத்து அதை எம். எல். சி. குவார்ட்டர்ஸ் என்று கொடுக்க வேண்டும் என்று உறுப்பினர்கள் கேட்டுக்கொண்டார்கள். நான் அதை வரவேற்கிறேன். அப்படிச் செய்தால், பழைய மெம்பர்கள், வயதானவர்கள் அங்கே இருக்க உதவியாக இருக்கும்.

உணவு உற்பத்தியைப்பற்றிப் பேசும்போது ஒரு விஷயத்தை நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நெல்லுக்கு ரூ.95 முதல் ரூ.100 வரை கொடுக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். எங்கள் பகுதியில் நெல்லை வாங்குவதற்கு ஆளே இல்லை. தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் குறிப்பாக அரசாங்க விலையில் நெல்லை வாங்க ஆட்களே இல்லை. இதனால் விவசாயிகள் அங்கே மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள், அரசாங்கம் இதைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். நேரடியாகக் கொள்முதல் செய்யப்படும் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருந்தாலும், விவசாயிகளிடம் அரசாங்க அதிகாரிகள் யாரும் வந்து இதுவரை கொள்முதல் செய்யவில்லை. இதையும் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. எஸ். எஸ். இராமசாமி பட்டையாச்சி] [1978 மார்ச் 30]

எங்கள் பகுதியில் நிறைய கரும்பு உற்பத்தி செய்கிறார்கள். அதுபற்றி அங்கத்தினர்கள் பலரும் இங்கே பேசினார்கள். கூட்டுறவு முறையில் நடத்தப்படுகிற ஆலைகளில் எல்லாம் கரும்புக்கு டன்னுக்கு ரூ.100 முதல் ரூ.120 வரை கொடுத்து வருகிறார்கள். ஆனால் தனிப்பட்ட ஆலை வைத்திருப்பவர்கள் சுமார் 10 பேக்டரிகளில் மட்டும் ஒரு டன் கரும்புக்கு ரூ.85/-லிருந்து ரூ.100 வரை தான் கொடுக்கிறார்கள் என்றெல்லாம்கூட சொன்னார்கள். அந்தப் பணத்தைக்கூட காலாகாலத்தில் பட்டுவாடா செய்யாமல் காலம் கடத்துகிறார்கள். இந்த நிலையைத் தவிர்த்து நியாயமான விலையைக் கொடுக்க வேண்டும், அதையும் மொத்தமாகக் கொடுக்க அரசு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இதைச் சொல்லும்போது, இன்னொரு விஷயத்தையும் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எங்கள் பகுதியில் வெல்லம் காய்ச்சுகிறவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். வெல்லத்தின் விலை மிகவும் வீழ்ச்சியடைந்து விட்டது. பெண்ணாடம், திட்டக்குடி, கிதம்பரம் பகுதிகளில் இதன் காரணமாக விவசாயிகள் கஷ்டப்படுகிறார்கள்.

(பிற்பகல் 5-10)

கரும்புக்கும் வெல்லத்திற்கும் விலை ரொம்பக் குறைவாக இருக்கிறது. கரும்பிலிருந்து வெல்லம் காய்ச்சி விற்பனை செய்பவர்களுக்கு உற்பத்தி செய்கின்ற விலைக்கும்கூட குறைவாக விற்கவேண்டியிருக்கிறது. வெல்லத்தைக் காய்ச்சி லாப கரமாக விற்க முடியாத வேதனையான நிலைமைகள் பரிதாப கரமான நிலைமைகள் அங்கே இருக்கின்றன. அவர்கள் ரொம்பக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே அரசாங்கமே நெல், அரிசி வாங்குவதுபோல, கரும்பு வெல்லத்தை வாங்கிக்கொள்ள வசதிகள் செய்துதர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பின் தங்கியிருக்கின்ற மக்கள்பற்றிப் பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. கல்வித்துறையிலே மிகமிகப் பின் தங்கிய மக்களுக்கான பட்டியலைத் தயார் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். பின் தங்கியவர்களுக்கு 39 சதவிகிதம் சலுகைகள் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றிய முடிவைக் கூடிய சீக்கிரம் அறிவிப்போம் என்று சொன்னார்கள். பின் தங்கியவர்கள் பட்டியலில் உள்ளவர்களுக்கு சலுகைகளில் 39 சதவிகிதம் தரவேண்டும் என்று நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம். மத்திய அரசிடமும், இங்கே கவர்னர் ஆட்சியிலேயும் கூட கேட்டோம். அதற்கான தஸ்தாவேஜுகள் எல்லாம் தயார் செய்திருக்கிறோம்.

[1978 மார்ச் 30] [திரு. எஸ். எஸ். இராமசாமி படையாச்சி]

அட்வகேட் ஜெனரல் ஒப்புதல் எல்லாம் வாங்கியிருக்கிறார்கள். அரசாங்கத்தினுடைய பரிசீலனையில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அரசாங்கம் அதைச் செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்று நான் மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பெரிய தொழில்கள் ஆரம்பிக்க வேண்டும். குறிப்பாக கிராமப்பகுதியிலே தொழில்கள் ஆரம்பிக்கப் போகிறோம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படி ஆரம்பிக்கும்போது, கிராமப்பகுதிகளில் உள்ள, விவசாயப் பொருள்கள், மூலப் பொருள்கள் ஆகியவற்றை முக்கியமாக கவனத்தில் வைத்து, எந்தத் தொழிலை ஆரம்பிக்க முடியுமோ அந்தத் தொழிலை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏதோ ஆரம்பித்த பிறகு அதை ஓரிரு ஆண்டுகள் கழித்து மூடி விடுகின்ற நிலைமைகள் ஏற்படக்கூடாது. அதில் ஆட்கள் தொடர்ந்து வேலையில் இருந்து உற்பத்தி செய்யுமளவுக்கு இருக்க வேண்டும். அரசு அதற்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்ய வேண்டும். கிண்டி தொழிற்பேட்டையில் கூட வேலை இழந்து விட்டிருக்கின்றார்கள். இது எல்லாம் குழப்பமாக இருக்கிறது. இப்போதுகூட அங்குள்ள ஆலைகள் சரியான நிலையில் இல்லை என்று கேள்விப்பட்டேன். அப்படி ஆகாமல் நல்ல கண்ணோட்டத்தோடு பார்த்து, உற்பத்தி செய்கின்ற பொருள்கள் எல்லாம் மார்க்கெட்டில் விலைபோகும் அளவுக்குச் செய்ய வேண்டும். ஏதோ நாம் சொல்லிவிட்டோம் என்பதற்காக தொழில்களை ஆரம்பிக்காமல், நன்கு ஆலோசித்துச் செய்ய வேண்டும். அதே சமயத்தில் கிராமத்திலேயேகூட விவசாயத்தைப் பாதிக்காமலிருக்கும்படி தொழில்களை ஆரம்பிக்க வேண்டும். தொழிற்சாலைகள் வந்ததும், விவசாயத்தில் வேலை செய்பவர்கள் எல்லாம் அங்கு போய்ச் சேர்ந்துவிடுவார்கள். விவசாயம் சரியாக நடப்பதில்லை. அந்தப் பகுதியினரோடு கலந்து ஆலோசனை செய்து செயல்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவையில் பேசுவதற்கு வாய்ப்பளித்ததற்கு நன்றி கூறி அமைகிறேன். வணக்கம்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, நம் மதிப்பிற்கும் மரியாதைக்கும் உரிய மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கும் அப்ரோபிரியேஷன் பில் பேரிலே சில கருத்துக்களைச் சொல்ல வாய்ப்பு கிடைத்தமைக்கு என் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நம் நிதியமைச்சர் அவர்கள் பேரவையிலே உறுப்பினர்களுக்குச் சில சலுகைகளை அறிவித்தார்கள். பேரவையிலேயே அறிவித்திருப்பதினாலே அதை உலகம் அறிந்த ரகசியமாக வைத்து, அந்தச் சலுகைகளைக் கொடுத்ததற்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[1978 மார்ச் 30]

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : சட்டமன்றப் பேரவை அறிந்த ரகசியம் என்று சொல்லுங்கள்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : எனக்கும் தெரியும். அவர்கள் மூலமாக அது வரட்டும் என்றுதான் சொல்கிறேன். அவர்களுக்கு உறுப்பினர்கள் சார்பிலே நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்களே தலைவர் அவர்களின் அனுமதியுடன் சொல்லிவிடலாம்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : அது அல்ல நான் சொல்ல விரும்புவது. மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கவனிக்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இரண்டொரு கருத்துக்களைச் சொல்லி முடிக்கிறேன். நான் நீண்ட நேரம் பேசுவதற்கில்லை. ஒன்றை முக்கியமாகக் கவனிக்கச் சொல்கிறேன். 10 ஆண்டுகள் இருந்தால் பென்ஷன் என்று சொன்னார்கள். பென்ஷனைப் பற்றி நம்முடைய நண்பர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் சொன்னார்கள். பென்ஷனைப் பொறுத்தவரையில், இந்த மாநிலம்தான் பத்தாண்டுப் பணி என்று வைத்திருக்கிறது.

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : துணைத் தலைவரவர்களே, நானும் ஒரு பிரியட் என்றுதான் வைக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறேன். பாராளுமன்றத்தில் ஒரு பிரியட்டுக்குக் கொடுக்கலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதுதான் என்னுடைய நோக்கம் கூட என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அது மட்டுமல்ல. ஆண்டுக்காண்டு உயரும் என்றும் சொல்கிறார்கள்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : தங்களுடைய விருப்பமும் அதுதான். என்னுடைய விருப்பமும் அதுதான்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவரவர்களே, பேசுகிற போது உறுப்பினர் அவர்கள் தங்களைத்தான் பார்த்துப்பேச வேண்டும். மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் வெளியிலே லௌன்ஜிலே இருக்கும் நிதியமைச்சர் அவர்களைப் பார்த்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவர் காரியத் திட்ட கண்ணாக இருக்கின்றார்.

1978 மார்ச் 30]

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : மாண்புமிகு நிதி அமைச்சர் அவர்கள் காதிலே விஷயம் விழவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய ஆவல். வேறு அல்ல. 10 ஆண்டு என்பது சரியல்ல. ஒரு டெர்ம் இருந்தால் போதும். இந்தச் சட்டத்தை இந்திய தேசத்திலேயே முதன் முதல் கொண்டுவந்த பெருமை தமிழகத் திற்குத்தான் உண்டு. தமிழகம் இந்தியாவுக்கே வழிகாட்டியாக இருக்கிறது. அந்தச் சட்டத்தைப் பொறுத்து நாம் அன்றைக்கு நிறைவேற்றிய திட்டத்தைத்தான் பாராளுமன்றமும் நிறைவேற்றியிருக்கிறது. அதற்குப் பிறகு பல மாநிலங்களில் நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். அந்த மாநிலங்களிலும் பென்ஷன் திட்டத்தில் ஒரு டெர்ம் பணியாற்றியிருக்கவேண்டும் என்றுதான் வைத்திருக்கிறார்கள். அதற்கு மேல் ஒவ்வொரு ஆண்டுக்கும் ரூ. 50 கொடுக்கிறார்கள். எனக்குத் தெரியும், கேரளாவில் ரூ. 250-450 என்று முடிக்கிறார்கள். வங்காளத்தில் ரூ. 250-450 என்று முடிக்கிறார்கள். பீகாரில் ரூ. 250-450 என்று முடிக்கிறார்கள். பாராளுமன்றத்தில் ரூ. 350-500 என்று முடிக்கிறார்கள். நான் நினைவில் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற மாநிலங்களைப் பற்றித்தான் சொல்கிறேன். இன்னும் பல மாநிலங்களிலே ஒரு டெர்ம் என்றுதான் வைத்திருக்கிறார்கள். நம் மாநிலத்தில்தான் இரண்டு டெர்ம் என்று இருக்கிறது. நம் நிதியமைச்சர் அவர்கள் இதை அவசியம் கவனித்துச் செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். ஒரு நியாயமான கோரிக்கை என்ற அடிப்படையிலே இதை நான் அவர்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

மற்றொன்றை நான் இங்கே சொல்ல விரும்புகிறேன். பொது மருத்துவ மனைகளில் இந்த சபைகளிலேயிருந்து ரிட்டையர் ஆன லெஜிஸ்லேட்டர்களுக்கு மருத்துவ வசதி கொடுக்க வேண்டும். பரவலாக ரிட்டையர் ஆனவர்கள் எல்லாம் என்னிடத்தில் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் வயது முதிர்ந்தவர்கள். அதிக காலம் வாழ்வதில்லை. சிறிது காலம் தான் வாழ்கிறார்கள். அந்தக் காலத்திலேயே இலவசமாக மருத்துவ வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறோம். இந்தக் கோரிக்கையை நான் இந்த அவையில் முன்வைத்து முறையாகச் சொல்கிறேன். ரிட்டையர் ஆன எம். எல். ஏ., எம். எல். சி. க்களுக்கு பஸ் பாஸ் வேண்டும் என்ற கோரிக்கையையும் பலர் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்வதைத்தான் நான் மீண்டும் சொல்கிறேன்.

சுருக்கமாகப் பேச வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டதால், இரண்டொரு விஷயங்களை மட்டும் பேசி முடித்துக்கொள்கிறேன். நம்முடைய எம். எல். ஏ., ஆஸ்டலிலே உள்ள சாப்பாடு திருப்தியாக இல்லை. என்னுடைய மதிய, இரவு சாப்பாட்டிற்கு என்று டாக்சி எடுத்துக்கொண்டு வெளியே போய்ச் சாப்பிட வேண்டியதாயிருக்கிறது. இதனால் அதிகச் செலவாகிறது.

[திரு கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [1978 மார்ச் 30]

ஒவ்வொரு முறையும் போக வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. நம்முடைய மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்கள், பாராளுமன்றத்தில் உறுப்பினராக இருந்தவர்கள். அவர் சென்ட்ரல் ஹாலிலே உட்கார்ந்து கொண்டு அந்த ரெஸ்டாரெண்டிலே, டிப்பார்ட்மெண்ட் ரெஸ்டாரெண்டிலேயிருந்து சாப்பாடு வரவழைத்துச் சாப்பிட்டதைப் பார்த்திருக்கிறேன். பாராளுமன்றத்தில் மெம்பர்களுக்காக என்று சப்சிடைஸ்ட் ரெஸ்டாரெண்ட், டிப்பார்ட்மெண்ட்டல் ரெஸ்டாரெண்ட் நடத்துகிறார்கள். அந்த மாதிரி இங்கும் ஒரு சப்சிடைஸ்ட் ரெஸ்டாரெண்ட் நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 5-20)

திரு. தங்கப்பரண்டியன் அவர்கள் பேசும்போது, நம்முடைய “ஸ்டாஃப்புக்கு” வசதிகள் போதவில்லை, அங்கே அலுவலகத்திலே இடம் போதவில்லை என்று சொன்னார்கள். உண்மையிலேயே நடைபாதையிலே தான் ஆபீஸ் நடைபெறுகிறது. அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் விரிவுபடுத்தி இடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

*THIRUMATHI MANDAKINI KRISHNAMOORTHY : Mr. Deputy Chairman, Sir, since this is the Appropriation Bill, if I again speak about children and appropriation for them, I think I may not be misunderstood.

I am grateful to the Hon. the Finance Minister for giving the assurance the other day that provision has been made for the welfare of orphans. I have already mentioned on a previous occasion that the year 1979 is the International Children's Year. This year falls in the financial year 1978-79. I would like to suggest that if we could announce some very effective schemes for the welfare of our children, we would be forerunners in this field. We have a Children's Board, of which the Chief Minister is the Chairman and that Board also would be making its own suggestions. I have a few suggestions to make.

We find, especially in the villages, that our children suffer from hook worms and that kind of water-borne diseases. It is our duty to plan something about drinking water facilities in the villages. If a scheme is envisaged where the Village Panchayat, the voluntary organisation and the well-to-do people of the particular

1978 மார்ச் 30] [Thirumathi Mandakini Krishnamoorthi]

locality are entrusted with the taking up of such schemes on a matching contribution basis, I think we will be able to provide good drinking water for our children and other people.

There is also a great necessity for having common washing stands everywhere. Many of the people in villages do not have sanitary conditions and their little cottage is a place, a Hell I would say, for the little ones to live. If there are common washing stands, their cloths could be washed there, and the water could be recycled for growing more vegetables. I think this will also help to ensure the health of the little ones.

I have heard from our hon. Members about Prohibition. As one who has been closely associated with Prohibition work, I would like to make certain suggestions. Prohibition is not a fad but it is a way of life which we want to accept because we want to improve the condition of our people especially those in the villages. It always happens that the policemen in the Police Station at a particular place who may be influenced by the local people or who may fear that something might happen may not be able to catch the thief and may not be able to catch the person who is the illicit manufacturer. I would suggest that these prohibition cases should not be dealt with by people in that particular Police Station but should be tackled by persons in a Police Station which is far away. It will serve two purposes. Firstly, the man from the other Police Station has nothing to gain and he will be above board. Secondly, if a Policeman of the other Police Station catches a prohibition case, the Policeman in the Police Station of that area will start thinking that it is below his dignity not to bring to the notice of Government such cases. This may work quite successfully. Then, there are addicts who need psychiatric treatment.

By and large, people are afraid of law. If those who are convicted in Prohibition cases are sent to jails away from their houses, it will be a little more inconvenient for their family members to visit them in jails and this will make them desist from committing the crime again. If a person from Madras is sent to Vellore jail and if his wife and children have to go to

[Thirumathi Mandakini Krishnamoorthi] [1978 மார்ச் 30]

Vellore to see him, this little inconvenience caused to the family members will make him think twice before engaging himself in this kind of manufacture of liquor and other intoxicants. These are my two suggestions.

Thiru G. SWAMINATHAN : There is no quorum in the House.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : உறுப்பினர்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் தொடர்ந்து பேசலாம்.

THIRUMATHI MANDAKINI KRISHNAMOORTHI : I think the other day I was not able to clarify my point fully. We follow the social welfare pattern of the British which has been carried on for years and our welfare schemes are mooted through Health, Home and Education. We have varying types of grants given to varying types of homes. There are homes run by the Government and a sum of Rs. 40- per child is paid. There are homes run by the Harijan Welfare Department, the inmates of which are paid Rs. 25 each. There are Certified Schools—I do not mean the schools run by the Government—there are a dozen certified Schools run by private organisations which are receiving Rs. 33 to Rs. 40 per child. If I give the economics of it, you yourself will be able to think about it. There are nearly 390 orphanages in the State of Tamil Nadu. For that organisation I happen to be its president and the grant for these orphanages is given by the Education Department. The grant that is given to these orphanages is only Rs. 14- whereas the private Certified Schools receive a grant of Rs. 33 to Rs. 40/- from the Home Department. These 390 or roughly 400 orphanages serve 60,000 orphans whereas the dozen schools serve only 3000 children. The grant that is given to these Certified Schools comes to nearly Rs. 118 lakhs whereas the 400 orphanages get about Rs. 100 lakhs. This kind of disparity, I think, should not exist, because children are all equal before law. As our Hon. Finance Minister has assured that provision is made, I would like to have a clarification whether the provision is at Rs. 14 per child or whether there has been any increase in the grant to these orphanages, at least to Rs 20- per child. We will be very happy if such an increase is given. Thank you.

1978 மார்ச் 30]

(பிற்பகல் 5-30)

* திரு. ஆர். சக்திமோகன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, துணை மானியக் கோரிக்கையின்மீது என்னுடைய சில வேண்டுகோள்களை விடுக்க விரும்புகிறேன். அதிகமாகப் பேசுவதற்கு இதில் இல்லையென்றாலும், வேண்டுகோள்களை விடுக்கிறேன். நிதியமைச்சரவர்கள் இருப்பதால், மானியக் கோரிக்கைகளிலே வேண்டியவற்றை எல்லாம் கேட்க வேண்டுமென்று, சில வேண்டுகோள்களை விடுக்க விரும்புகிறேன்.

குறிப்பாக நமது நாட்டிலே வேலையில்லாதவர்கள் தொகை மிகமிக அதிகமாகிக்கொண்டிருக்கிறது. படித்தவர்கள் ஒரு பக்கம், அரைகுறையாகப் படித்தவர்கள் ஒரு பக்கம், படிக்காமல் இருக்கிறவர்கள் ஒரு பக்கம் என்று அத்தனை பேரும் எம்ப்ளாய்மெண்ட் எக்ஸ்சேஞ்சில் தங்கள் பெயர்களைப் பதிவு செய்து கொண்டுள்ளார்கள். இதைப்பற்றிப் பல நேரங்களில் நான் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். வேலையில் இருக்கிறவர்கள் அதிகமாகச் சம்பளம் வேண்டுமென்று கேட்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆனால் வேலையில்லாதவர்கள் தங்கள் தேவைகளையும், கோரிக்கைகளையும் எடுத்துச் சொல்ல வாய்ப்பு இல்லாமல், வழியில்லாமல் திண்டாடுகிறார்கள். மேற்கு வங்காளத்தில் வேலையில்லாதவர்களுக்கு ஒரு தொகை கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதுபோல் சமீபத்திலே கேரளாவிலேயும் வேலை இல்லாதவர்களுக்கு ஒரு தொகை, வேலை கிடைக்கும்வரையில் கொடுக்கப்போவதாக அறிவிப்பு வந்திருப்பதாக அறிகிறேன். அந்த வகையில் நமது மாநிலத்தில் எம்ப்ளாய்மெண்ட் எக்ஸ்சேஞ்சில் பதிவு செய்துள்ளவர்களைக் கணக்கிட்டு, அவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கும் வரையில் ஏதாவது ஊதியம் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இந்த நாட்டிற்குச் சுதந்திரம் வாங்கிக் கொடுப்பதற்காக பெரும் படை திரட்டி, சுதந்திரத்தை வாங்கித் தந்த நேதாஜி சுபாஷ் சந்திர போஸ் அவர்களின் பிறந்த நாளை அரசாங்க விழாவாக அடுத்த வருஷத்திலிருந்து கொண்டாடுவதாக அறிவித்ததற்கும், அவருடைய சிலையைச் சென்னை மாநகரத்தில் அரசாங்கத் தரப்பிலேயே வைக்கவும், அறிவித்ததற்காகவும் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். தமிழகத்தின் மாபெரும் தேசியத் தலைவர் பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவரின் பிறந்த நாளை வருடந்தோறும் அரசாங்கத் தரப்பிலேயே தேசிய விழாவாகக் கொண்டாடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருப்பதற்காக அரசாங்கத்திற்கு நான் மன நிறைவோடு நன்றி பாராட்டுகிறேன். அடுத்து இரண்டொரு கோரிக்கைகளை வைக்க விரும்புகிறேன்.

விடுதலைப் போராட்ட வீரர்கள், அதிலும் குறிப்பாக ஐ.என்.ஏ. வீரர்களுக்கு வருமான வரம்பு ஒன்றை வைத்து, 75 ரூபாய் பென்ஷனாக மாநில அரசு கொடுக்கிறது. அந்த உச்சவரம்பை

[திரு ஆர். சக்திமோகன்]

[1978 மார்ச் 30]

எடுத்துவிட வேண்டும். தியாகிகளுக்குக் கொடுக்கிறோமென்ற முறையிலே அந்த வருமான வரம்பை எடுத்துவிட்டு, 75 ரூபாய் பென்ஷன் என்றிருப்பதை 100 ரூபாயாக உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, சென்ற பல கூட்டங்களில் என்னால் குறிப்பிடப்பட்டு வருவதோடு சென்ற தடவை நிதித் துறை அறிக்கையிலே பேசும் போதும் வேண்டிக்கொண்டேன். குற்ற பரம்பரைச் சட்டத்திற்கு ஆட்படுத்தப்பட்ட மறிவர்களுக்கென்று மறுவாழ்வுத் திட்டம் ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டும். சென்ற அரசாங்கம் இருந்த போதே, அன்றைக்கு இருந்த பிற்பட்டோர் நலத்துறை அமைச்சர், திரு. என். வி. நடராசன் அவர்கள், அடுத்த ஆண்டில் கட்டாயமாகக் கொண்டுவர இந்த அரசாங்கம் ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறதென்று கூறினார்கள். துரதிருஷ்ட வசமாக அவர்கள் காலமாகிவிட்டார்கள். அத்தோடு அந்தத் திட்டம் நின்றுகொண்டிருக்கிறது. கட்டாயமாக அந்த மறிவர்களுக்கான மறுவாழ்வுத் திட்டத்தை ஏற்படுத்தியே ஆக வேண்டும். அதிலும் குறிப்பாக குற்ற பரம்பரைச் சட்டத்திற்கு ஆட்படுத்தப் பட்ட மக்கள் இன்றைக்கு மூன்று அமைச்சர்களின் தொகுதிகளில் தான் அதிகம் இருக்கிறார்கள். ஒரு தொகுதி முதலமைச்சர் தொகுதியாகிய அருப்புக்கோட்டை; மற்றொன்று நிதியமைச்சர் தொகுதியாகிய பாளையங்கோட்டை தொகுதி; மற்றொன்று உணவு அமைச்சர் தொகுதியாகிய நெல்லைத் தொகுதி. இந்த மூன்று தொகுதிகளுக்கும் மூன்று அமைச்சர்கள் இருக்கிறார்கள். தொகுதிக்கு ஒரு அமைச்சர் வீதம் மூன்று அமைச்சர்கள் இருக்கிற காலத்திலேயே மறிவர்களுக்கான மறுவாழ்வுத் திட்டம் அமைக்கப் பட்டவேண்டும். இந்த நாட்டு விடுதலைக்காகப் பாடுபட்டவர்கள் மட்டுமல்ல அவர்கள். சத்தியத்திற்காகவும், நேர்மைக்காகவும் காலமெல்லாம் பாடுபட்டவர்கள். அவர்கள் ராணுவ உள்ளம் படைத்தவர்கள் என்று பெயர் பெற்றவர்கள். அந்த தியாக மனப்பான்மை கொண்ட வீரமறிவர்களுக்கான மறுவாழ்வுத் திட்டத்தை இந்த அரசு நிச்சயமாக ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கே நிதியமைச்சரவர்கள் இது குறித்து நல்லதொரு செய்தியை தமது பதிலில் அறிவிப்பார்களென்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

கன்னியாகுமரியில் இருக்கிற விவேகானந்தர் பாரையின் தலை வாசலிலே விவேகானந்தரை உலகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்திய சேது மன்னர் பாஸ்கர சேதுபதி கிலையை நிறுவ வேண்டுமென்பது நீண்ட நாள் பிரச்சினையாக இருக்கிறது. பல தடவை வேண்டியிருக்கிறேன். விவேகானந்தர் பாரையைத் திறக்கும்போதே, இந்தப் பிரச்சினை வந்தது. அதைக் காலப் போக்கில் கட்டாயம் நிறுவ ஏற்பாடுகளைச் செய்வோமென்று சொன்னார்கள். இன்றுவரை

1978 மார்ச் 30] [திரு. ஆர். சக்திமோகன்]

நடைமுறைப்படுத்தவில்லை. 'பாஸ்கர சேதுபதி இல்லையென்றால், நான் இல்லை' என்று விவேகானந்தரே கூறியுள்ளார். அவருக்கு பலர் பலவிதமாக உதவி இருக்கலாம். ஆனால் பாஸ்கர சேதுபதி அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில், சாதாரணமாக இருந்த நரேந்திரனை அமெரிக்காவிற்கு அனுப்பி, விவேகானந்தராக உயர்த்தி வரவேற்றவர். சுவாமி விவேகானந்தர் அமெரிக்கா சென்று திரும்பி வந்தபோது, முதலில் அவருடைய திருவடிகளை பாஸ்கர சேதுபதி அவர்கள் தம்முடைய தலையிலே வைத்து, பிறகுதான் சேது முனையிலே பாரத மண்ணில் வைக்கச் செய்தார். அவ்வளவு பெருமைக்குரிய மாமன்னர் பாஸ்கர சேதுபதி. எனவே விவேகானந்தர் பாரையின் தலைவாயிலில் கட்டாயமாக பாஸ்கர சேதுபதி அவர்களின் சிலையை விரைவில் நிறுவ வேண்டுமென்று நான் வலியுறுத்திக்கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, நமது பிரச்சினை. ஓய்வூதியம்பற்றி உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அது நிதியமைச்சரவர்களுடைய எண்ணத்தில் இருக்குமென்று கருதுகிறேன். ஒரு தடவை இருந்தவர்கள், இரண்டு தடவை இருந்தவர்கள் என்ற பாகுபாடு இல்லாமல் கொடுக்கவேண்டும். ஓய்வு பெறுகிறவர்கள் திரும்பவும் வரும் வரையில்தான் ஓய்வூதியம் கொடுக்கப் போகிறார்கள். அநேகமாக எல்லோரும் வாழ்வின் விளிம்பில் இருக்கிறவர்கள்தான். எனவே இரண்டு தடவை இருக்க வேண்டுமென்று பார்க்காமல், ஓய்வூதியம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. வே. தங்கப்பாண்டியன் : எல்லோரும் வாழ்வின் விளிம்பில் இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்,

திரு. ஆர். சக்திமோகன் : பார்லிமெண்டிலே ஒரு தடவை இருக்கிறவர்களுக்குக் கொடுக்கிறார்கள், இந்த அவையிலே அங்கத்தினராக இருந்துவிட்டால், அவர்களுக்கென்று அந்தஸ்து இருக்க வேண்டும். மக்களுக்கு சேவை செய்கின்றவர்கள், தொடர்ந்து சேவை செய்யப் போகிறவர்கள் அவர்கள். அவர்களுக்கென்று அரசாங்கத் தரப்பில் அந்தஸ்து இருந்தால்தான். நன்றாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மருத்துவ மனைகளில் உறுப்பினர்களாக இருக்கும்போது என்னென்ன சலுகைகள் கொடுக்கப்படுகின்றனவோ, அந்தச் சலுகைகளை ஓய்வு பெற்ற பிறகும் கொடுக்கவேண்டும். முதலமைச்சரவர்கள் மதுரைக்கு வந்தபோது, நான் அவருடன் பேசியபோது, திரு. கக்கன் அவர்களை மருத்துவ மனையில் பார்த்துவிட்டு வந்த பிறகு, அவர்கள் ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். 'அவர்கள் மந்திரியாக இருந்தவர்கள், சட்டமன்ற உறுப்பினராக இருந்தவர்கள், சுதந்திரப் போராட்ட வீரராக இருந்தவர்கள்; அவரைக் கூட மருத்துவ மனையிலே ஜெனரல் வார்டிலே சீழே படுக்க

[திரு. ஆர். சக்திமோகன்] [1978 மார்ச் 30]

வைத்திருந்தார்கள், பார்க்கக் கண்ராவியாக இருந்தது; இப்படியிருந்தால் நாட்டுக்கு சேவை செய்ய யார் வருவார்கள்?' என்று சொல்லி வருந்தினார்கள். எல்லோரும் ஆஸ்பத்திரிக்கு தினசரி போகப் போவதில்லை. அவசரம் ஏற்படும்போது போவார்கள். எனவே ஏற்கனவே அவை உறுப்பினர்களாக இருந்தவர்கள், மறுபடியும் அவைக்கு வரக்கூடியவர்கள் என்பதால் அவர்களுக்கு வசதிகளைத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. இரத்தின பாலகுருசாமி : எல்லோருக்கும் சேர்த்து ஒட்டுமொத்தமாகச் சொல்லுங்கள்.

திரு. ஆர். சக்திமோகன் : எல்லோருக்கும் சேர்த்துத்தான் சொல்கிறேன். இதனால் பெரிய செலவு வந்துவிடப் போவதில்லை. ஏற்கனவே அங்கத்தினர்களாக இருக்கிறவர்களுக்கு பஸ் பாஸ் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை ஓய்வு பெற்றவர்களுக்கும் கொடுக்கவேண்டும். அதனால் அரசாங்கத்திற்கு நஷ்டம் வந்து விடப் போவதில்லை. நல்ல பலதகவல்களை எல்லா உறுப்பினர்களும் மகிழ்ச்சியோடு எதிர்பார்க்கிறார்கள். மாண்புமிகு நிதியமைச்சரவர்கள் தம்முடைய பதிலிலே அறிவிப்பார்களென்று எதிர்பார்த்து, என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன்.

(மாற்றுத் தலைவர் திரு. கோ. சி. மணி தலைமை)

THIRU G. SWAMINATHAN: Sir, I have been speaking for the welfare of others all these days. Now I wish to confine my speech for the benefit of ourselves—legislators today. Since the Hon. the Finance Minister is going to reply in detail, I wish to confine my talk to a few minutes.

It has been expressed by almost all Members that certain facilities are required by the Members of this House and by legislators in general. There was no Policy Note on Legislature coming up for discussion in this House. Hence, we have taken this opportunity of discussion on the Appropriation Bill for discussion about the facilities to be given to the legislators. Some of the points that I am going to make are only what have already been made by other Members. I only echo their sentiments when I repeat them on behalf of the Members and especially those who are retiring. I hope the Hon. the Finance Minister will try to ameliorate the condition of the members of this House by trying to give them as many facilities as possible. On this occasion I remember what my esteemed Friend Thiru

1978 மார்ச் 30] [Thiru. G. Swaminathan]

Arumugaswami, who was a Member of this House, once said. At that time he was mentioning the facilities required by the legislators. One of the Hon. Ministers present in the House then asked him : "When you are supposed to plead for the cause of others, you are asking for so many things for yourself". He said : "I am not asking for them for myself. I am asking for them for the members of the constituency which I represent". Somebody asked him : "What is your Constituency?" He said : "I have been elected by the Members of the Legislative Assembly. Hence I am asking for facilities for them as their representative. I may not be found fault with for speaking on their behalf." But I cannot say like him, because I was not elected by the M.L.A's.

Regarding this Council Chamber, it has been mentioned by my Hon. Friend Thiru Thangapandian and there was a dispute between Thiru Thangapandian and Thiru Ramakrishna Thevar on the question whether this Chamber should be discarded or not. I feel that this chamber has got its own historic importance since eminent persons like Dr. A. L. Mudaliar and Dr. P. V. Rajamannar have sat here. I only feel that it is not necessary for us to discard this House but it is very necessary to expand the facilities in this House. You would have noted that during the discussions, especially Budget discussions, it is overcrowded.

(பிற்பகல் 5-40)

The Hon. Thiru K. MANOHARAN : Does the hon. Member want this House to be discarded or abolished ?

Thiru G. SWAMINATHAN : I want only expansion of the facilities in this House. It has been found that it will be very inconvenient to have the Council Chamber anywhere else when the Secretariat is here. It was tried during the period of Rajaji and it was found extremely difficult to have the Legislature sitting in Anna Salai, when the Secretariat was here. It should be in the vicinity of the Secretariat. Now that the Secretariat Departments have moved to the new massive building nearby, I wish more facilities would be given in the same building where the Chamber is presently situated.

[Thiru. G. Swaminathan] [1978 மார்ச் 30]

One facility that is necessary is sufficient accommodation for the visitors, officials and Reporters. We know people want to get Visitors' passes and witness the proceedings. But there are only a very few seats. Even when passes are issued, they would have to be allowed in rotation. Sometimes the visitors could not be helped with passes. There should be more seats for visitors to occupy and witness the proceedings of the Legislative Council. When people from our constituencies come all the way, they want to observe the performance of their representative here. Sometimes it so happens that our speeches are not reported in papers even though on all the 10 or 15 days, we speak on one subject or the other. When I return to my home town, they ask me: "Where have you been all the time?" It is embarrassing to us, since they will not be able to see the report of the Council proceedings in some corner in the papers. At such times we feel depressed. The point which I want to stress is this. Even if it does not appear very profusely in the papers, we want at least the voters of our constituency to come and observe our performance here. I know of a very leading former lady-Member of this House in whose case we could definitely know, beforehand, on coming here, that she was going to speak on a particular day because, on that day, we could find in the Visitors' Gallery 40 or 50 ladies sitting. Whenever she spoke here, she found it convenient to get her voters and admirers to the Council and to see that her speech, even if it was not reported was at least just heard. So, in our own interest, we want more space for the visitors. The Hon. Finance Minister himself might have noted that during the discussions on the Budget, his officials do not have enough space to sit. They are supposed to occupy only the official gallery but actually the officers are strewn all over the lobbies and it becomes very difficult for the Members to occupy the lounges during discussions in the Legislature. In the last few days, we have been finding that all the seats in the official lounge are occupied by senior officials and that even the Opposition lounge on the other side is occupied entirely by officials,

[Thiru. G. Swaminathan] [1978 மார்ச் 30]

In this regard, a thought comes to me and I do not know how far it is appropriate for me to mention that. The Hon. the Finance Minister had been a Member of Parliament. Here what happens is that an Opposition Member—and it so happens that I have always been in the Opposition—can occupy only the Opposition lounge even though he may have been a Member for a long time. The members on the Treasury Benches always occupy the lounge afforded to them on their side. So, there is not much of inter-mingling between the Members belonging to the ruling party and the Members on the Opposition. I am told that in Parliament there is a Central Lounge, where almost everyday both the Members of the Treasury Benches and Members of the Opposition come and discuss matters. We do not have such opportunities here. Even in the case of Ministers, there seems to be a lot of difference between the Ministers of the Government of India and the Ministers of the State Government. Of course, there is no Central lounge here. But, even when the Hon. Ministers come for official parties like the parties given by the Governor, the Government or the Chief Minister, I have always found that the Ministers sit at one place and that the Members sit in another place.

THE HON. THIRU K. MANOHARAN : The hon. Member is wrong.

THIRU G. SWAMINATHAN : Perhaps, the Hon. the Finance Minister might have been an exception. I have always found that they do not sit among the Members. Only today, when we came to the Parliamentary....

THE HON. THIRU K. MANOHARAN : I can assure the hon. Member proper distribution in future.

THIRU G. SWAMINATHAN : Thank you. We had a meeting of the Commonwealth Parliamentary Association. One of the Hon. Ministers came and sat down on our side. Then he asked whether the Ministers were to sit there. I told him that the Ministers' seats were on the opposite side and that he was sitting on the Members' side. He said, "I

1978 மார்ச் 30] [Thiru. G. Swaminathan]

have found the right place. I will sit along with the Members". That is the courtesy which we very much value. Sometimes it so happens that the Hon. Ministers of today find themselves to be hon. Members of the Opposition tomorrow. One of the Members who was sitting beside me there, was an Hon. Minister some time back and now he has become an hon. Member of the House. Sometimes, at least some of us may be fortunate enough to become Hon. Ministers. Whatever it may be, I only wish that there should be more of inter-mingling so that we may know the views of the Hon. Ministers and also the Ministers as person. I think it is very important for us to know the Ministers as persons if we are to discharge our duties properly. Therefore I feel that if the facilities in the Council Chamber for the visitors, reporters and also officials are extended, it may be better for the administration and functioning of the Council lobby.

I would also like to make mention about the Reference Section which we are having in the Council Department. I am told that in Parliament there is a Reference Section where a Member can go and obtain any paper or paper cutting. It has been happening there over a period of years. But what is happening here is sometimes depressing. I do not blame anybody. We have got a Reference Section here and many of the Assistants working in the Reference Section are there for 10 or 20 years. We have got very efficient people in the Reference Section and various other sections of the Council Department. I know that at least some of them are Law Graduates, of course, without any promotion opportunities. But, the facilities available to Members for reference are quite inadequate. What happens now, over a period of one or two years, is that if I want a press-cutting or something, they are not able to give me any reference at all. Sometimes, I go to the Library and ask them for some paper or press-cutting. You may have seen that in the Library the papers are bundled and put in a corner. It will take at least one day for them to trace out the paper and give it to me. The legislator's work is of such an important and imminent nature that we cannot afford to wait till they trace the papers and give them to us. Therefore,

1978 மார்ச் 30]

[Thiru. G Swaminathan]

the reference Section here should be expanded so that the Section could give adequate service to the Members in the quickest possible time.

I would like to mention a few words about the lounge for the Members. A lounge has been put up here for the Opposition Members. I only wish that some of the Hon. Ministers should come and see that lounge for one or two days. I would make special mention about the adjoining open lounge. The meeting of the Council goes on till 10 o'clock and it becomes hot. Now it is summer and we have got only two umbrellas there. There are only 3 or 4 chairs there and the Members are not protected from heat by the umbrellas there. So, to sit in that open lounge becomes an unpleasant experience for us. I would, therefore, request the Hon. Minister to see that a shed is put up there and that toilet facilities are also arranged for the Members inside that lounge. Otherwise, the Members have to go all the way to the other lounge, which is always occupied by people who are not Members.

(பிற்பகல் 5-50)

Originally it was supposed to be only for Members and the lounge was furnished nicely and beautifully. But nowadays it so happens that all kinds of people are coming there and occupying the place. I do not object to it and I do not accuse anybody. If so happens that a Member brings four or five friends and those friends occupy the place and they do not give space when the Members come. It is becoming overcrowded. The reason for such overcrowding in the lounge is, they tell me, there is no place for the Members to meet the visitors. That is the real difficulty. When I bring a friend with me, I cannot ask him to stay outside and I alone cannot go and stay in the lounge. If I do so, I will not get their support in the next election. Therefore, I care for them more than for myself. Such friends will be coming to Madras only once in a way. Unless we provide a room for visitors where the legislators could meet them, this kind of overcrowding in the lounge will be there. I wish the facilities in the Members' Lounge may be expanded.

[Thiru G. Swaminathan]

1978 மார்ச் 30]

Coming to the Legislature Library, I have already said something on this. I am very happy to say that during the last two or three years, more and more books have been added, of the value of nearly Rs. 20,000. There is not enough space for people to work there, for Members to sit and study there, and for books to be kept there. It is very important that the Library should be expanded to enable the Members to do their work.

Then, regarding medical treatment, I speak for myself and for Members who have retired and who are retiring. About 20 or 21 Members are going to retire and many of them will also return to the House. Medical treatment facilities are now given only to the Members. Such facilities should be extended to the members of their families also. I learn that such medical facilities are given to family members in many places. Even if you are ill, you will be able to do the work. But if somebody in the family is ill, you would not have peace of mind and you will not be able to discharge your duties well. Medical facilities should be extended to the family members and I only endorse the sentiments expressed by my hon. Friend Thiru D'Monte that the same should be given even after retirement.

Coming to the question of pension, I fully endorse the views expressed by other Members that the pension should be given even if the Members have completed only one term, as it is given in Kerala and other places. My esteemed Friend here was saying that for the first term, the pension should be Rs. 250 and then for the completion of a term of one year, an additional ^{sum} of Rs. 50 should be given. I was a bit afraid because my hon. Friend is completing 20 or 25 years and thus the pension may come to Rs. 1000 without causing any aspersions on my hon. Friend, he is here for the third term and I hope he will be here for the fourth term also. To avert that, the maximum may be fixed at Rs. 500. I certainly feel that pension should be given even after one term. The usual argument against the giving of pension to

1978 மார்ச் 30]

[Thiru G. Swaminathan]

Members is this: Only after working for about 25 years, the Government servant gets his pension. For serving for a period of merely five years, why should the Member be given pension? My reply to them will be : After being a legislator for a term, one cannot do any kind of work for the rest of his lifetime. Leaving his job, he comes here and thereafter he cannot find or do a job. Once he cultivates a taste in politics, he will have to be only in politics and he is always a politician. When he goes out of the legislature he becomes only a politician and he is also a necessity in the democratic way of life. He will be able to discharge his duties much better as a politician than in any other profession. I, therefore, endorse the view of the Members that pension should be given to Members who have completed only one term.

Regarding rail travel, we are given in our State rail coupons making the Members eligible to travel 10,000 Km. But the travel coupon is only for the Member and not for his or her spouse. I am told that in Punjab and Haryana, the Members are given 50,000 Km. rail coupons of which rail coupons for 10,000 Km. can be endorsed in favour of not only the Members but also their spouses.

One of the hon. Members happened to be new to the Legislature and he also happened to be a very conscientious person. He took the coupons to the official in the Council Department and enquired whether he could take his spouse also along with him, using the coupons. The official took the coupons and scored out the portion pertaining to the spouse. I wanted to find out why such coupons came here. Later I came to know that the facilities for the Member's spouse existed in Kerala and that the coupons printed for use in Kerala came here for use in Tamil Nadu also. Now supposing I travel by first class and I want to take my wife also to Madras, I will have to buy ticket for her. If I do not have enough money, I will have to buy only a Second Class ticket for her or I should also travel by Second Class. I would, therefore,

[Thiru G. Swaminathan]

[1978 மார்ச் 30]

request that the free-travel facility for 10,000 Km. may be made eligible for both the Member and his wife, as is being done in other States.

I am very happy to find that the Hon. the Finance Minister has sanctioned many posts during recent times. He has recently announced the sanction of the posts of 7 Under Secretaries and 25 Assistants in the Secretariat Service. I hear that yesterday, the Hon. Minister has been very kind enough to announce the sanction of posts of one Deputy Secretary, 3 Under Secretaries and 4 Section Officers for the Assembly Department. I only plead that a certain proportion of the posts of Deputy Secretary and others should also be assigned to the Council Department. Here we have got a Secretary and we have got only an Under Secretary. There is no intermediary post here to share the workload of the Secretary and also to take up his workload whenever he is absent. Now whenever the Secretary is absent, somebody else has to come and do his duties. I request that a post of Deputy Secretary and also a post of Under Secretary may be created here also. We have got many Section Officers and Assistants working here. More and more posts of Section Officers may also be created, so that the Council Department may also have an increase of posts.

Sir, I have one more suggestion to make.

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

I am very happy to see that the Hon. Deputy Chairman has come. I feel that he is going to come back again. Whether he is going to come back or not, we are going to have a Chairman. Now a post of Private Secretary to the Hon. Speaker has been created. The Chairman of the Council and the Speaker of the Assembly are of equal status. Therefore, as in the case of the Hon. Speaker of the Assembly, I think our Hon. Chairman also is entitled to have a Private Secretary.

Thank you.

1978 மார்ச் 30]

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1978-79 ஆம் ஆண்டுக்கான நிதி ஒதுக்கீடு மசோதாவின் மேல் இங்கே பல மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தங்களது சீரிய ஆலோசனைகளையும் மேலான கருத்துக்களையும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் எனது பேச்சின் ஆரம்பத்தில் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பேசியவர்கள் அத்தனை பேரும் ஒரு வகையில் நல்ல ஒத்துழைப்பைத் தந்தார்கள் என்பதற்கு அடிப்படை ஒன்று இருக்கிறது. அந்த அடிப்படைக்கும் எனது பாராட்டுக்கள். எவ்வளவு ரத்தினச் சுருக்கமாகப் பேசி முடிக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்கு குறள் வழி நின்று குறுகிய நேரத்திற்குள் நிறைவான கருத்துக்களை அவர்கள் வழங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வழங்கிய கருத்துக்களைப்பற்றி நான் சில கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு முன்பு ஒரு சில நிலைமைகளை இந்த மன்றத்திற்கு விளக்க விரும்புகிறேன். வழக்கமாக மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் பேசும்போது, நிதி நிலைமையைப்பற்றிப் பேசுவது வழக்கம். ஆனால் இந்த முறை அவர்கள் பேசும்போது, பேசியதையே திருப்பித் திருப்பிப் பேசுவானேன் என்று ஒருவேளை கருதியிருக்கக்கூடும். மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்குத் தரப்பட வேண்டிய வசதிகளைப் பற்றியும் இந்த மண்டபத்திற்கு என்னென்ன வாய்ப்புகள் அல்லது வசதிகளைப் பெருக்க வேண்டுமென்பதைப் பற்றியும், மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் ஓய்வு பெறுவார்களானால் அவர்களுக்கு பென்ஷன் வழங்குவது பற்றியும் அப்படி பென்ஷன் வழங்கவேண்டுமானால் அதை எந்த அடிப்படையில் வழங்குவது என்பதைப் பற்றி யெல்லாம் பேசினார்கள்.

(பிற்பகல் 6-00)

நான் அவைகளுக்கெல்லாம் பின்னாலே வருகிறேன். நிதி அமைச்சர் என்ற முறையில் எனக்கு இருக்கிற கடமையை நான் முதலிலே ஆற்றிவிட்டு இந்த அவையின் உறுப்பினர்களாக இருக்கிற மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எழுப்பிய சில பிரச்சினைகளுக்குப் பின்னாலே நான் பதில் சொல்ல இருக்கிறேன் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த அவையில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட நிதிநிலை அறிக்கையில் 1978-79ஆம் ஆண்டு இறுதியில் மொத்தத்தில் ரூ. 34.05 கோடி ரூபாய்க்கு பற்றாக்குறை இருக்கும் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் அறிவார்கள். கூடுதல் வரி விதிப்புகள் மூலம் ரூ. 9.55 கோடி கிடைக்கும் என்ற மதிப்பீட்டைக் கணக்கில் கொண்டு, பிறகு இறுதிப் பற்றாக்குறை ரூ. 24.5 கோடியாக இருக்கும். அதன் பிறகு மத்திய வரவு செலவுத் திட்டத்தில் மின்சக்தி உற்பத்தி மீது யூனிட் ஒன்றுக்கு இரண்டு காசுகள் ஆயத் தீர்வை விதித்தது நிலக்கரி மீதான ஆயத் தீர்வையை உயர்த்தியது ஆகிய காரணங்

[திரு. கி. மனோகரன்]

[1978 மார்ச் 30]

களால் நமது நிதிநிலை மேலும் மோசமடைந்திருக்கிறது. இந்த நடவடிக்கைகளின் காரணமாக நமது மின் வாரியத்திற்கு இந்த ஆண்டில் ரூ. 18 கோடி வரையில் இழப்பு ஏற்படும். நிதிநிலை அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பிறகு அறிவிக்கப்பட்டுள்ள பல்வேறு சலுகைகள் பற்றி நான் இங்கே விளக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்று கருதுகிறேன். அது மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கே தெரியும். இந்தச் சலுகைகள் காரணமாக வரும் ஆண்டில் மொத்தத்தில் ரூ. 15 கோடி செலவாகும்.

புயல் வெள்ள நிவாரணத்திற்காக நாம் செலவிட்டதும் இயற்கையின் சீற்றத்தால் ஏற்பட்ட வருவாய் இழப்பும் ரூ. 85 கோடி அளவுக்கு இருக்கும் என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மத்திய அரசிடமிருந்து இதற்காக இதுவரை நாம் பெற்ற உதவி ரூ. 34 கோடி மட்டுமே. இவற்றையெல்லாம் எண்ணிப்பார்க்கும்போது, தமிழ் நாட்டின் நல்வளர்ச்சிக்காகவும், நல்வாழ்வுக்காகவும் பல்வேறு முயற்சிகளையும் ஏராளமான திட்டங்களையும் கொண்ட ஒரு வரவு செலவுத் திட்டத்தை இந்த அரசு-மிகுந்த அவையடக்கத்தோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்—துணிவோடு சமர்ப்பித்திருக்கிறது.

பல்வேறு மாவட்டங்களிலும், தொகுதிகளிலும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய திட்டங்கள் குறித்து இந்த அவையில் பல்வேறு கட்சியைச் சார்ந்த மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர்கள், வேண்டுகோள்களாகவும், முறையீடுகளாகவும் இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இவற்றையெல்லாம் கவனமாகக் கருத்தில் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை இந்த நேரத்தில் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இதற்கிடையில் இங்கே ஒரு பிரச்சினையைப்பற்றிப் பேசினார்கள். இதற்கு முன்னாலும் இந்தப் பிரச்சினையைக் கிளப்பினார்கள். அந்தப் பிரச்சினையைப்பற்றி நானும் கொஞ்சம் பேச விரும்புகிறேன். அது மத்திய மாநில உறவு பற்றிய பிரச்சினை. குறிப்பாக மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் பேசும்போது, அந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டதாக எனக்கு நினைவு. திரு. தங்கப்பாண்டியன் அந்தப் பிரச்சினையைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டதாக எனக்கு நினைவு என்று கூறும்போது திரு. தங்கப்பாண்டியன் எப்போது பேசினாலும் அந்தப் பிரச்சினையைப்பற்றிக் கூறுவார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். நமது மாநிலத்திற்குக் கிடைக்க வேண்டிய நிதியாதாரத்தைப் பெறுவதற்கு நீங்கள் தயங்கக் கூடாது என்று எனக்குத் தம்பி தங்கப்பாண்டியன் உற்சாக மூட்டியதற்காக நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் எனக்குத் தெரியும் சொல்லிக், தெரியமாக டெல்லிக்குச் சென்று வாங்கி வா என்று சொல்லத் தகுந்த அளவுக்கு நான் அவ்வளவு

1978 மார்ச் 30] [திரு. கி. மனோகரன்]

பலகினைமாகப் போய்விடவில்லை என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்களுக்கு மிகுந்த வாஞ்சையோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பெறவேண்டியதை மத்திய அரசிடம் கேட்டுப் பெறுவதில் இந்த அரசு எப்போதும் தயங்காது என்பதையும் இந்த சர்க்கார் அதில் உறுதியாகவும் தைரியமாகவும் இருக்கிறது என்பதையும் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். உதாரணத்திற்கு நான் ஒன்றைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

விற்பனை வரியை எடுத்துவிட்டு, எக்ஸைஸ் வரியைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று மத்திய அரசு முயற்சியை மேற்கொண்ட போது, அந்த முயற்சியை முனை மழுங்கச் செய்யவும், முறியடிக்கவும் இந்த அரசு தனது கருத்தை எவ்வளவு கம்பீரமாகத் தெரிவித்திருக்கிறது என்பதை நான் சொல்லுகிற போது—அடக்கத்தோடுதான் தெரிவிக்கிறேனே தவிர, அகம் பாவத்தோடு அல்ல என்பதை தயவு செய்து எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதற்குப் பிறகு மின் கட்டணத் தொகையை மத்திய அரசு கூட்டியபோதும், நிலக்கரியின் மீது அவர்கள் லெவியை விதித்த போதும் அதை ரூ. 18 கோடி, இந்த அரசுக்கு நஷ்டம் ஏற்படுகிறது என்று நாம் தெரிவித்தபோது, அந்தக் கருத்தை முதலில் தெரிவித்த மாநிலம் இன்றைக்கு அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தால் ஆளப்படுகிற இந்த அரசுக்குச் சொந்தமான மாநிலம்தான் என்பதை நான் மெத்த பணிவன்புடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நாம் அதைத் தெரிவித்ததற்குப் பிறகுதான் கேரள மாநிலம் வந்தது. அதை ஒட்டி மேற்கு வங்கம் வந்தது. அதை ஒட்டித்தான் மற்ற அனைத்து மாநிலங்களும் இன்றைக்குப் போர்க்கொடி உயர்த்தியிருக்கின்றன. போர்க்கொடி உயர்த்தியிருக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறபோது, கருத்துக்களில் சூடேற்றியிருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணத்தில் தெரிவிக்கிறேனே தவிர, மற்றபடி போராட்டச் சூழலில் அல்ல என்பதையும் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அது மட்டுமல்லாமல், இந்த அரசு எவ்வளவு திட சித்தத்தோடு இருக்கிறது என்பதற்கும் உறுதிப்பாட்டை உருக்குலைக்க அனுமதிக்காது என்பதற்கும் உதாரணமாக ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நாமெல்லாம் யாரால் வளர்க்கப்பட்டோமோ, சமுதாயத்தில் இருக்கிற தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள் ஆகிய நாம் எந்த ஒரு பெரியாரால் உருவாக்கப்பட்டோமோ அப்படிப்பட்ட வெண்தாடி

[திரு. கி. மனோகரன்]

[1978 மார்ச் 30]

வேந்தர் வைக்கம் வீரர், தந்தை பெரியார் அவர்களின் நினைவின் அறிகுறியாக செப்டம்பர் திங்கள் 17 ஆம் நாள் ஒரு தபால் தலை வெளியிடப்படும் என்று அறிவித்தார்கள். பிறகு திடீரென்று ஒரு நாள் நாடாளுமன்றத்தில் ஆஸ்திகவாதிகளின் உள்ளத்தை அவர் புண்படுத்தினார் என்றும், ஆகையால் அவருடைய நினைவாக தபால் தலை வெளியிடுவதற்கு எதிர்ப்பு ஏராளமாகக் கிளம்பியிருக்கிறது என்றும், எனவே அந்தத் தபால் தலை வெளியிடுவதுபற்றி மத்திய அரசு புனராலோசனை செய்ய வேண்டும் என்றும் செய்தி வந்தபோது பேரவையில் இருக்கிற நமது எதிர்க் கட்சித் தலைவர் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் பதைத்துப்போய், துடித்துப்போய், இது முறைதானா, நியாயம் தானா என்று கேட்டு, மத்திய சர்க்காருக்கு இதுபற்றி நீங்கள் எடுத்துக்கூறிப் பரிசாரம் காண வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதே உணர்ச்சியை நானும் சபையில் வெளிப்படுத்தி டெல்லிக்குச் சென்று ஆட்சியாளருக்குச் சொல்லி இதிலே நீங்கள் ஏற்கெனவே எடுத்துக் கொண்ட முடிவை மாற்றுவீர்களானால், மாற்றப்பட முடியாத ஒரு பெரிய கொந்தளிப்பு தமிழ் நாட்டில் தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும் என்று எடுத்துச் சொல்லி, அதற்குப் பிறகு இன்றைக்கு மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்—செப்டம்பர் 17 ஆம் தேதி தந்தை பெரியார் அவர்களின் நினைவாக அவருடைய தபால் தலை வெளியிடப்படும்.

நான் இதைச் சொல்வதற்குக் காரணம் எனது அருமை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் தயவுசெய்து கவலைப்படக்கூடாது. தயவுசெய்து எங்கள் தெரியாததைச் சந்தேகிக்கக் கூடாது. என்னைப் பொறுத்தவரை, தனிப்பட்ட முறையில் சொல்வதானால்—அடக்கத்தோடு தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்—உரிமையை நிலைநாட்ட வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்தால், துளிக்கூட விட்டுக்கொடுக்கிற பிறவியாக இதுவரை நான் இருந்ததில்லை என்பதை இந்த அவையிலே வலியுறுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட வளர்ப்பில் வந்த நான் துர்பாக்கிய வசமாகவோ பாக்கிய வசமாகவோ தமிழகத்தின் நிதியமைச்சராக வந்த பிறகு, இந்த மாநிலத்தின் நிதி உரிமையைக் காப்பாற்றுவதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பேன் என்பதை மட்டுமல்ல, நான் அவ்வாறு இருப்பதற்கு 'நினைத்ததை முடிப்பவன்' என்ற அளவுக்குப் பெயர் பெற்றிருக்கிற மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் என்பக்கத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, இந்தக் காரணத்தால் இந்த அரசு, இந்தத் துறைத்தனம் எந்தக் காரணத்தாலும் நமது உரிமையை விட்டுக் கொடுக்கும் என்று கருத வேண்டாம் என்று நான் அவர்களைப் பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1978 மார்ச் 30]

[திரு. கி. மனோகரன்]

சென்ற முறை என்று கருதுகிறேன்—4 நாட்களுக்கு முன்பாக சப்ளிமென்ட்டரி பட்டுஜெட் மீது பேசும்போது, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் அவர்கள் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டார்கள். “நீங்களும் முதலமைச்சர் அவர்களும் நேஷனல் டெவலப்மெண்ட் கவுன்சிலில் கலந்து கொண்டீர்கள். அந்தக் கவுன்சிலில் கலந்துகொண்டு என்ன பேசினீர்கள்? அந்தக் கவுன்சிலில் என்னென்ன விவாதிக்கப்பட்டது? அதைப்பற்றி ஒரு வெள்ளை அறிக்கை இந்த அவையிலே வைக்கக்கூடாதா?” என்றெல்லாம்கூட கேட்டார்கள். அப்போது நான் சொன்னதாக எனக்கு நினைவு. அப்ரோபிரியேஷன் பில்லின்மீது பேசுகிறபோது, நான் அவைகளைக் குறித்து இங்கே சில கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பேன் என்று குறிப்பிட்டேன். அங்கே நடந்ததைப் பற்றிய சுருக்கத்தை மட்டும் நான் இங்கே படிக்க விரும்புகிறேன்.

அந்தக் கவுன்சிலில் விவாதிக்கப்பட்ட மொத்தத்தின் சுருக்கம் இது. ஒரு தீர்மான வடிவில் இங்கே தரப்பட்டிருக்கிறது. இதைத் தயாரித்தது பிளாஸிங் கமிஷன் :

“The Council approved the objectives of removal of unemployment, reduction in poverty and inequalities and continued progress towards self-reliance and the strategies proposed in the Draft Plan in furtherance of these objectives. The Council approved the corresponding increased allocations for agriculture, rural development, irrigation and power and village and small-scale industries. The Council emphasised that these larger allocations alone would not benefit poorer sections of the people unless necessary institutional and administrative changes are made to ensure that benefits do indeed reach those for whom they are intended. Attention was especially drawn in this connection to the importance of speeding up the implementation of land reforms and of mobilising peasant organisations for this purpose.

While commending the emphasis in the document on the Minimum Needs Programme, the Council recognised that the public distribution system covering essential articles of mass consumption needs to be expanded and strengthened without any delay.

The projections of employment opportunities indicated in the plan were discussed and it was agreed that these should be reviewed in detail in consultation with the State Governments.

[திரு. கி. மனோகரன்]

[1978 மார்ச் 30]

The NDC drew pointed attention to the need for making effective change in administrative and other systems to ensure the success of plan objectives, especially the employment objective and the objective of narrowing down inequalities. The reasons why targets set in the past could not be fulfilled should be fully analysed and corrective actions taken.

The importance of ensuring that the private sector conforms to the national objectives was also emphasised.

It was agreed that the Planning Commission would hold discussions with the States in regard to the details of the Draft plan, especially the State plans.

The NDC welcomed the larger role the Draft Plan assigns to the State Governments in development planning and execution. Fiscal arrangements with regard to provisions of the Constitution which would reflect this development need to be further discussed. A Committee of the NDC would be formed for this purpose. The Committee would, *inter alia*, review the Gadgil formula and the scope of Centrally sponsored schemes in the Plan.

After further discussions with the State Governments, the Plan for 1978-83 would be presented.

Hon. Members may please note. This is for the attention of the Members and for the consideration of the House.

“After further discussions with the State Governments, the Plan for 1978-83 would be presented for approval to the NDC at a subsequent meeting. Before this meeting the Report of the Seventh Finance Commission would have been received and taken into consideration.”

(பிற்பகல் 6-10)

அந்தத் தீர்மானத்திலே தரப்பட்டிருக்கின்ற கருத்துக்களை நான் சுருக்கமாக இந்த அவைக்குப் படித்துக் காட்டியிருக்கிறேன். அங்கே பேச்சுவார்த்தை நடந்து கொண்டிருந்த போது, அங்கு தலைவராக உட்கார்ந்திருந்த பாரத பிரதமர் திரு. மொரார்ஜி தேசாய் அவர்களைப் பார்த்து. ‘இண்டிவிசிபில் பூல்’-லே இருக்கிற கார்ப்பரேஷன் டாக்ஸ்-ஐ ஏன் ‘டிவிசிபில் பூல்’-லே கொண்டுவரக் கூடாது என்று கேட்டேன். இதே கருத்தை நமது முதலமைச்சர் அவர்களும்

1978 மார்ச் 30]

(திரு. கி. மனோகரன்)

கேட்டார்கள். அப்போது அவர்கள் எவ்வளவு தொகை என்பது பற்றித் தெரிவிக்காமல் சொல்கிறீர்கள் என்றார்கள். வெவ்வுட் டாக்ஸ், கார்ப்பரேஷன் டாக்ஸ் என்ற வரிநீனைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். மொத்தமாகக் கிடைக்கக்கூடிய தொகை ரூ. 3,507 கோடி என்று குறிப்பிட்டார்கள். அப்படிக் குறிப்பிட்டு நாங்கள் சொன்ன போது, அவர் “கார்ப்பரேஷன் டாக்ஸ் பற்றி நீங்கள் சரியான விவரம் கொடுக்கவில்லை” என்று சொன்னார்கள். அப்போது நான் சொன்னேன்: “I have got figures ready with me. Shall I tell you?” ரூ. 1,298 கோடி கார்ப்பரேஷன் டாக்ஸ் மூலம் கிடைக்கிறது என்று சொன்னேன். ஒரு மாநிலத்தில் ஒரு தொழிற்சாலை அமைத்தால், அந்தத் தொழிற்சாலைக்கு ஓவர்ஹெட் சார்ஜ் என்று சொல்கின்றார்களே. அந்த முறையில் நிலம் தருவது, அதற்குப் பிறகு மின்சாரம் தருவது, தண்ணீர் தருவது, மற்ற பல வசதிகளைக் செய்து கொடுப்பது எல்லாம் வருகிறது. அதன் மூலம் வருகின்ற வருமானத்திலிருந்து வரிதானே அது. அதையும் அவர்களாகவே எடுத்துக்கொண்டு போகிறார்கள். இது எந்த வகையில் நியாயம் என்ற கருத்தை நாங்கள் வலியுறுத்தியிருக்கிறோம். இப்படி நாம் மட்டும் கேட்கவில்லை. இந்த அவையின் அச்சத்தைப் போக்கத்தக்க வகையில் மற்ற மாநிலத்தினரும் அங்கே தெரிவித்தார்கள். பெரும்பாலான மாநிலங்கள் இதே கருத்தை அங்கே வலியுறுத்தியிருக்கின்றன. இன்னும் சொல்லப்போனால், இந்த அவையின் கவனத்திற்கும் நினைவிற்கும் இருக்கட்டும் என்பதற்காகச் சொல்கிறேன். இன்றைய சூழ்நிலையில் மாநிலத்தின் நிலை எப்படி என்பதை விளக்குவதற்காகச் சொல்கிறேன்.

The States get around 33 per cent of the proceeds of the shareable taxes-divisible pool and 67 per cent is left with the Union Government.

இன்றைக்கு மாநிலங்களுக்கு வருகின்ற மொத்த வருவாயில் கிடைக்கின்ற பர்சென்டேஜ் 33. ஆனால் அதே நேரத்தில் 67 சதம் மத்திய சர்க்காருக்குச் செல்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டினோம். அது மட்டுமல்லாமல் இன்னொரு கருத்தும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

Entire corporation tax should be merged with Income-tax proceeds for distributing among the States. With the inclusion of Company taxes proceeds, the divisible pool increases to 7,009 crores from the present level of 5,711 crores and the share of the State will rise to 49 per cent of the divisible pool from the present level of 33 per cent. There will be an addition of 1,600 crores to the divisible pool.

(திரு. கி. மனோகரன்)

[1978 மார்ச் 30]

இந்தக் கருத்துக்களும் வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை இந்த நேரத்தில் நான் உறுப்பினர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, தம்பி தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் இங்கே இன்னொரு கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் தெரிவித்த கருத்துக்கு ஆதாரம் தேடுகின்ற வகையில் அவர்கள் பத்திரிகையை இங்கே எனக்கு எடுத்துத் தந்தார்கள். அந்தப் பத்திரிகையில், மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தங்களின் அனுமதியோடு படிக்க விரும்புகிறேன். அந்த பத்திரிகையின் பெயர் 'வாய்ஸ் ஆப் காந்திஜி' என்பது. அருமையான பெயர். ஆனால் அந்தப் பத்திரிகை தேவையில்லாமல் ஒரு பிரச்சினையைக் கிளப்பியிருப்பது மகாத்மா காந்தியின் பெயருக்கே களங்கம் கற்பிப்பதாக ஆகிவிட்டது என்று நம்புகிறேன். கொடுக்கப்பட்ட தலைப்பு, 'Is it so' meteoric effect of Mr. Lawrence.

திரு. லாரென்ஸ் என்பவரைப்பற்றி உங்களுக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். கல்வி இயக்குநராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிலே உபயோகித்திருக்கின்ற வார்த்தைகளைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

"Meteoric effect of Mr. Lawrence said to be an aspirant for Vice-chancellorship of Madurai University pulls Tamil Nadu Governor against protocol across the private Library campus to his office, after office hours for a private dialogue behind the back of the Ruling party Government. An open exploitation of the goodness of our Governor by an official administrative cadre. Certainly disciplinary action is called for. Will the Education Secretary take note and institute due process and protect the Image of our catholic Governor? Is it a Fernandez recommendation?"

அந்தப் பத்திரிகையிலே இப்படிப் போடப் பட்டிருக்கிறது. இதிலுள்ள கேள்வி, எந்த அளவுக்கு ஆளுநர் அவர்களை அவமானப்படுத்த முடியுமோ அந்த அளவுக்கு அவமானப்படுத்தி, பத்திரிகையில் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆளுநர் அவர்களை அவர் கொல்லைப்புறத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, அவரிடம் மதுரை யூனிவர்சிட்யிலே தன்னை வைஸ்-சான்சலராகப் போட வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியதாகவும். அதற்காக அவர் முயற்சித்திருக்கிறார்கள் என்றும் இந்தப் பத்திரிகை எழுதியிருக்கிறது. நான் அதிகார பூர்வமாகத் தெரிவித்துக்

1978 மார்ச் 30]

(திரு. கி. மனோகரன்)

கொள்கிறேன். இந்தச் செய்திக்கும் நடைமுறைக்கும் துளிக் கூடச் சம்பந்தமில்லை என்பதை நான் அழுத்தந்திருத்தமாகவும், உறுதியாகவும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தயவுசெய்து இப்படிப்பட்ட சர்ச்சைக்குரிய அனாவசியமான விஷயங்களில், சங்கடத்தையும், சந்தேகத்தையும், சஞ்சலத்தையும் உருவாக்கக் கூடிய பிரச்சினைகளில் எல்லாம் உறுப்பினர்கள் ஈடுபடாமல் இருக்க வேண்டும் என்று மெத்தப் பணிவன்போடு நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 6-20)

அதற்குப் பிறகு இங்கே திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்கள் பேசும்போது, புயல் நிவாரணநிதி பற்றிக் குறிப்பிட்டு, அதெல்லாம் ஒழுங்காகச் செலவழிக்கப்படவில்லையென்று சில இடங்களிலிருந்து தகவல்கள் வந்திருக்கின்றன என்றெல்லாம் குறிப்பிட்டார்கள். எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர் என்ற முறையில் அவர் குறிப்பிட்டத்தான் வேண்டும். எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர் என்ற முறையில் அவர் சர்க்காரைக் கடிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும். மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சர்க்காரை சந்தர்ப்பம் பார்த்து, முடிந்தால், காலை வாரி விடுவதற்கும் முயற்சிக்க வேண்டும்; மறுக்கவில்லை. அதுதான் விழிப்புணர்ச்சியுள்ள எதிர்க் கட்சியினரின் செயல். சும்மா உட்கார்ந்துகொண்டு மற்றவர்களின் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு தலையை ஆட்டிவிட்டுப் போவது எதிர்க் கட்சியினரின் வேலையாக இருக்காது. திரு. தங்கப்பாண்டியன் அந்த வேலையில் மிக நன்றாக இருக்கிறார் என்று எனக்குத் தெரிகிறது. ஆனால் திரு. தங்கப்பாண்டியன் இந்த வெள்ள நிவாரண வேலையில் தவறு நடந்திருக்கிறது என்று தெரிவித்தார். பீல்டு ஆடிட்டர்ஸ் 4 பேர்களை ஆடிட் செய்வதற்கென்று ஏற்பாடு செய்தோம். ஒவ்வொருவரும் செலவழிக்கிற ஒவ்வொரு காசுக்கும் கணக்கு வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த மாநிலத்தை ஆண்டு கொண்டிருக்கிற அரசின் சார்பாக நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஆகவே தயவுசெய்து திரு. தங்கப்பாண்டியன் அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட சந்தேகங்கள் வரக்கூடாது. அவர் "There should be economy in public sector undertakings just like economy being observed in the Government" என்று சொன்னார். அதற்கு நான் அவருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இன்றைக்கு விரயம் ஆகிறதைக் கண்டுபிடிக்க, சிக்கனத்தை நிலைநாட்டுவதற்கு Corporate Finance Cell என்று Finance Department-ல் இருக்கிறது.

The Cell monitors the progress and functioning of all the public sector undertakings in the State. A number of instructions have been given to all the Corporations to

(திரு. கி. மனோகரன்)

[1978 மார்ச் 30]

observe economy in expenditure and avoid mal-practices.

இங்கே தரப்பட்டிருக்கின்ற புத்தகம் Handbook of Instructions for Public Sector Undertakings, என்பது Preface-ஐ மட்டும் அதிலிருந்து படிக்கிறேன்.

“Government have issued from time to time instructions to Public Sector Undertakings with a view to ensuring uniformity of practices, enforcing economy and improving their performance. The instructions issued so far have been compiled in this “Hand Book” for easy reference. It is hoped that the Hand Book will be useful as a reference volume to the Public Sector Undertakings and the Administrative Departments of the Secretariat.

The various orders have been grouped under five major headings. Orders on the same subject have been grouped and arranged alphabetically under each major heading to facilitate easy reference. This volume contains the instructions in force as on 1st February 1973. Modifications and amendments that may be issued thereafter should be carefully taken into account by the undertakings.”

ஆக அது பற்றி சந்தேகம் வேண்டியதில்லை என்று நான் அவருக்கு தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். எல்லாம் முறையாகத்தான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தங்கப் பாண்டியன் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதற்குப் பிறகு நமது மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சக்தி மோகன் அவர்கள் தியாகிகளுக்கு 75 ரூபாய் தரப்படுகிறது என்றும் அதை 100 ஆகக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் அரசைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தியாகிகள் என்று அவர்கள் குறிப்பிடுகிறபோது, உள்நாட்டுத் தியாகிகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்களா அல்லது இந்திய துணைக்கண்டத்தின் விடுதலைக்காக இங்கே போராடி உயிரோடு இருக்கிற வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற தியாகிகளையும் சேர்த்துக் குறிப்பிடுகிறார்களா? அப்படியானால் அந்த மொத்த தியாகிகளின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு என்பதைப் பற்றி அவர்கள் கணக்குச் சொன்னால், எனக்குக் கணக்குப் பார்ப்பதற்கு உதவியாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

திரு. ஆர். சக்தி மோகன்: விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களைத்தான் நான் சொல்லுகிறேன். அவர்கள் மொத்தம் எத்தனை பேர் என்பதை நான் மறுநாள் நான் கொடுக்கிறேன்.

1978 மார்ச் 30]

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன் : அந்தக் கணக்கு எனக்குக் காட்டப்பட்டு அமைச்சரவையில் அதை வைத்துப் பேசி எப்படிப்பட்ட சாத்தியக்கூறுகள் இருக்கின்றன என்பதைப்பற்றி அறிந்து எப்படிப்பட்ட முடிவு எடுக்கப்படும் என்று என்னால் சொல்ல முடியாது. இந்த அமைச்சரவை அது பற்றி அறிவிக்கும் என்பதை நான் திரு. சக்தி மோகன் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அதற்குப் பிறகு இங்கே மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமி நாதன் பேசும்போது பென்ஷனைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். கோரிக்கையின் நியாயத்தை நாங்கள் நிச்சயமாக மறுத்து விடுவதற்கில்லை. இரண்டு தரப்பு வாதங்கள் இங்கே நடைபெற்றன. ஒன்று ஒரு முறை இருந்தால் போதும் அவர்களுக்கு பென்ஷன் தரவேண்டுமென்பது. இரண்டாவது இருக்கிற சட்டத்தை நான் கொஞ்சம் புரட்டிப்பார்த்தேன். “Act”-ஐப் பார்த்தேன். இரண்டுமுறை இருந்தால்தான் பென்ஷனுக்கு அவர்களுக்கு அருகதை உண்டு என்று போடப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டுமுறை என்று சொல்லுகிறபோது, இங்கே 12 ஆண்டுகள் இருந்தாக வேண்டும். இரண்டு முறை என்று சொல்லுகிறபோது, பேரவையில் 10 ஆண்டுகள் இருக்க வேண்டும்.

Thiru G. SWAMINATHAN : The same question was raised already; it was revised as 10 years as the period of service required either as M.L.A. or M.L.C. put together to earn pension.

The Hon. Thiru K. MANOHARAN : I am very happy to know that solution has already been found regarding this particular point. But the question is

நான் கேட்டதைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன். ஒரு முறை இருந்தால், அவர்களுக்குக் கொடுத்தால் போதும் என்ற வாதத்தை இங்கு திரு. வகாப் அவர்கள் வலியுறுத்தினார்கள். இரண்டு முறை இருந்தால்தான் பென்ஷன் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்ற வாதத்தை மற்றவர்கள் வலியுறுத்தினார்கள். இதைப்பற்றி முடிவு எடுக்கவேண்டிய பொறுப்பு அமைச்சரவையைச் சார்ந்தது என்பதை மிகவும் கவனத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

Thiru G. SWAMINATHAN : Everybody said that it should be only one term. No Member said that it should be two terms.

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன் : அமைச்சரவை ஆராயும் என்று சொல்கிறபோது, அது உறுதியளிக்கக்கூடிய ஒன்றாக விஷயம் தெரிந்த திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் எடுத்துக்

(திரு. கி. மனோகரன்)

[1978 மார்ச் 8]

கொள்ள மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் நான் இதை ஜாக்கிரதையாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதற்குப் பிறகு ஏதாவது அறிவிப்புக்களை அறிவிப்பார்களா என்று சிலபேர் வேண்டுமென்றே சும்மா கேட்டார்கள். காலையிலே நான் அறிவித்ததை மாலையிலே இங்கே இருக்கிற உறுப்பினர்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். அந்த அறிவிப்புகளை இங்கே அறிவிக்கிறேன்.

விவசாய வருமான வரி அமைப்பில் சில திருத்தங்களை வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் கொண்டு வருகையில் மலைத் தோட்டப் பயிர்களுக்கான இணக்க வசதியை (காம்பென்டிங் பெஸிலிட்டி) நீக்கக் கருதினோம். அவ்வாறு செய்கையில், அன்றைய மாநிலங்களான கர்நாடக, கேரள மாநிலங்களில் பின்பற்றப்படும் அடிப்படையை மேற்கொண்டோம். மலைத் தோட்டப் பயிர்களுக்குச் சர்வதேச அங்காடியில் கிடைக்கின்ற உயர் விலைகளையொட்டி அப்பயிர் விளைவிப்போருக்குக் கூடுதல் வருவாய் கிடைப்பதற்கேற்ப மாநில அரசுக்கு அதிலிருந்து கிடைக்கும் வரியும் உயர் வேண்டுமென்று கருதினோம். அதே நேரத்தில் மலைத் தோட்டப் பயிர்களை விளைவிக்கிற சிறு விவசாயிகளிடமிருந்து சில முறையீடுகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. நமது மாநிலத்தில் மலைத் தோட்டப் பயிர் பயிரிடுபவர்கள் பெரும்பாலும் நிறுவனங்களாகவும், பெரிய விவசாயிகளாகவும் இருப்பதால், குறிப்பாக மலைத் தோட்டப் பயிர்களைப் பொறுத்த வரையில், சிறு விவசாயிகளுக்கு ஊக்கமளிப்பது அவசியம். இந்த அடிப்படையில் 20 ஸ்டாண்டர்டு ஏக்கர்களுக்கு மேற்படாத நிலத்தில் மலைத் தோட்டப் பயிர் விளைவிப்பவருக்கு இணக்க வசதி அளிக்க முடிவு செய்துள்ளோம். இது சிறு மலைத் தோட்டப் பயிர் விவசாயிகளுக்குப் பயனளிக்கும் என்று மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இரண்டாவதாக, நாம் எல்லாம் அதிகமாக விரும்பாத நகையைப் பற்றியது. நகை வியாபாரிகள் பொது மக்களிடமிருந்து பழைய நகைகளை விலைக்கு வாங்கும்போது, 4 சதவிகிதக் கொள்முதல் வரி செலுத்த வேண்டியுள்ளது. இதனை உருக்கி புதிய நகைகளாகச் செய்து விற்கும்பொழுது, மீண்டும் 4 சதவிகித விற்பனை வரி செலுத்த வேண்டியுள்ளது. தமிழ்நாடு பொது விற்பனை வரிச் சட்டத்தின்படி சுத்தத் தங்கத்தின்மீது 2 சதவிகித வரியும். நகையாக விற்கப்படும்போது 4 சதவிகித வரியும் ஆக மொத்தம் 6 சதவிகித விற்பனை வரிதான் செலுத்த வேண்டியுள்ளது. ஆனால் பழைய நகைகளை வாங்கி புதிய நகைகளாகச் செய்து விற்கும்போது, 2 சதவிகிதம் அதிகமாக வரி செலுத்த வேண்டியுள்ளது. இந்நிலையைச் சீர்திருத்தும் பொருட்டு நகை வியாபாரிகளின் நீண்டநாள் கோரிக்கையை இவ்வரசு ஏற்று, புதிய நகைகள் செய்வதற்காக பழைய

1978 மார்ச் 30] [திரு. கி. மலேசுவரன்]

தங்கம், வெள்ளி ஆகியவற்றை வாங்கும்போது, அவற்றின்மீது தற்பொழுது விதிக்கப்பட்டுவரும் கொள்முதல் வரி விகிதத்தை 1-4-78 முதல் 4 சதவிகிதத்திலிருந்து 2 சதவிகிதமாகக் குறைக்க அரசு முடிவெடுத்துள்ளது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 6.30)

4-3-1974 நாள் முதல் பதிவு செய்யப்பட்ட வணிகக்குறி (டிபேர்ட் மார்க்) யுடன் விற்கப்படும் அப்பளத்தின் மீது 8 சதவிகித ஒரு முனை வரி விதிக்கப்பட்டது. அப்பள உற்பத்தி யாளர்கள் சிலர் கொடுத்த கோரிக்கையின் அடிப்படையில் 8 சதவிகிதமாக வரி வசூலிப்பது 18-4-1975 நாளிட்ட அரசு ஆணையின்பேரில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது. தடுப்பாணை (ஸ்டே) அமுலில் இருந்த காலத்தில், அதாவது 18-4-1975-லிருந்து 24.12.1977 வரை, 8 சதவிகித வரி வசூலிக்கப்படவில்லை என்றும் 4 சதவிகித வரி மட்டுமே வசூலிக்கப்பட்டது எனவும் எடுத்துக் கூறி, மேற்கூறிய காலத்தில் வசூலிக்கப்படாத 4 சதவிகித வரியைத் தள்ளுபடி செய்ய வேண்டுமென அப்பளம் உற்பத்தி யாளர்கள் கோரியுள்ளனர். இக் கோரிக்கையை மன நிறைவோடு ஏற்றுக்கொள்வதென அரசு முடிவு செய்துள்ளது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதற்குப் பிறகு, மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் சட்ட மன்றமானியக் கோரிக்கையின் மீது பேசுகையில் ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் சம்பளத்தை உயர்த்தாவிட்டாலும், அவர்கள் தங்கள் தொகுதிக்கு ஆற்றவேண்டிய பணிகளுக்காகச் சில சலுகைகளையாவது அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். தனிப்பட்ட முறையில் ஒவ்வொருவருக்கும் சலுகைகள் என்ற அளவில் ஏற்படுத்துவதற்கு சாத்தியக்கூறு இல்லை. எனவே, அதற்கு சட்டுப்படியாகக் கொடுக்கலாமென்று முடிவு செய்துள்ளது அரசு. அந்த வகையில் தற்போது தரப்படும் 'காம்பன்சேட்டரி அலவன்ஸ்'—சட்டுப்படி 200 ரூபாய் என்று வழங்கப்படுவது 350 ரூபாயாக மாதமொன்றுக்கு உயர்த்தப்படும். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. அப்துல் வகாப் அவர்களுக்கு இது முன்னமேயே தெரியும். தொலைபேசிக்காகத் தற்பொழுது மாதத்திற்கு ரூபாய் 100 என்றிருப்பது ரூபாய் 150 ஆக மாற்றியமைக்கப்படும்.

இச்சலுகைகள் 1-4-1978 முதல் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்படும். இதில் சட்டத் திருத்தம் வேண்டியிருப்பதால், சட்டத் திருத்தம் வருவதற்குமுன் அரசு ஆணையின் மூலமாக இதை நிறைவேற்ற முடியுமென்றால், அவ்வாறு செய்யப்பெறும்.

[திரு. கி. மனோகரன்] [1978 மார்ச் 30]

தமிழ்நாடு 1951 ஆம் ஆண்டு சம்பளங்கள் வழங்கல் சட்டத்தின் பிரிவு 12-ஏ விதிப்படி தற்பொழுது சட்ட மன்றப் பேரவை, மேலவை அங்கத்தினர்கள் ஆண்டொன்றுக்கு 10,000 கிலோ மீட்டர்கள் வரை ரயிலில் முதல் வகுப்பில் இந்தியாவில் எங்கு வேண்டுமானாலும் பயணம் செய்வதற்கு கூப்பன்கள் வழங்கப்படுகின்றன. இப்போது இத் திட்டத்தின்கீழ் மாண்புமிகு அங்கத்தினர்களின் மனைவிமார்/கணவர் இரயிலில் இந்த வசதியைப் பயன்படுத்திப் பயணம் செய்ய வழியில்லை. மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள், இந்த வசதி அங்கத்தினர்களின் துணைவியார்க்கும் (ஸ்பவுஸ்) வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்ட வேண்டுகோளை அரசு பரிசீலனை செய்து கீழ்க்கண்ட முடிவு எடுத்துள்ளது: இனி உறுப்பினர்களுடன் அவர்களது வாழ்க்கைத் துணைவியரோ துணைவரோ 5,000 கிலோ மீட்டருக்கு மிகாமல் பயணம் செய்ய அனுமதிக்கப்படுவார்கள். அத்துடன் அங்கத்தினர் அவருடைய மனைவி/கணவன் இருவரும் சேர்ந்து மொத்தத்தில் ஓராண்டில் 10,000 கிலோ மீட்டர்வரை பயணம் செய்ய வழிவகை செய்யப்படும். அதாவது மாண்புமிகு அங்கத்தினரின் மனைவி அல்லது கணவன் 5,000 கிலோ மீட்டருக்கு மிகாமலும், அங்கத்தினர் 10,000 கிலோ மீட்டரில் மீதமுள்ள தூரமும் பயணம் செய்யும் படியாக திட்டம் மாற்றியமைக்கப்படும்.

கிராம அதிகாரிகளின் குறைகள் அவ்வப்போது அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டு அதற்கான நிவாரணங்களும் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக வெள்ளத்தாலும், புயலாலும் பாதிக்கப்பட்ட கிராம அதிகாரிகளுக்கு, கிராமப் பணியாளர்களுக்கும் அரசு ஆணை (பல்வகை) எண் 723, வருவாய், தேதி 21-3-78-ல் ரூபாய் 100 வட்டியில்லா முன்பணமாக அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசு ஆணை (பல்வகை) எண்: 1806, வருவாய்த் துறை, நாள் 21-9-1977-ல் இப்போது கொடுக்கப்படும் பிரயாணப்படி 20 சதவிகிதம் உயர்த்தப்பட்டுள்ளது.

கிராம உத்தியோகஸ்தர்கள் சென்னையில் கட்டடம் கட்டுவதற்கு அவர்கள் குறிப்பான ஒரு இடத்தை அரசுக்குத் தெரிவிப்பார்களேயானால், நிச்சயம் அரசு அதனைப் பரிசீலிக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

முன்னூவது ஊதியக் குழுவின் பரிந்துரை வரும் வரையில் இடைக்கால நிவாரணம் கோரியது குறித்து, அரசு பரிசீலனை செய்தது. கிராம உத்தியோகஸ்தர்கள் அனைவருக்கும் 1-4-78 முதல் மாதம் ரூபாய் ஐந்து வீதம் இடைக்கால நிவாரணமாக அளிப்பது என்று முடிவு செய்துள்ளது. இந்தச் சலுகையினால் சுமார் 54,000 கிராம உத்தியோகஸ்தர்கள் பயனடைவார்கள். அரசுக்கு இதனால் ரூபாய் 32.5 லட்சம் ஆண்டொன்றுக்குச் செலவாகும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1978 மார்ச் 30] [திரு. கி. மனோகரன்]

இதுதான் அளிக்கப்பட்ட சலுகைகள் என்பதைவிட, உறுப்பினர்கள் நியாயமாகப் பெறவேண்டிய உரிமைகள் என்ற அளவுக்கு இவைகள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்குமேல் நான் அதிகமாகப் பேச வேண்டிய அவசியமில்லை. நான் ஒன்றை மட்டும் இந்த மன்றத்திற்கு மெத்தப் பணிவன்போடு தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நான் உங்கள் முன்னால் வைத்த நிதிநிலை அறிக்கையைப்பற்றி நண்பர் திரு. தங்கபாண்டியன் அவர்கள் சொன்னபோது, வார்த்தைகள் என்ற வர்ணஜாலங்கள் என்றும், புயல் வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களை ஒன்றும் காப்பாற்ற முடியாதென்றும் பேசினார்கள். நான் ஆரம்பத்திலேயே சொன்னேன். எதிர்க்கட்சியிலே இருப்பவர்கள் அப்படித்தான் பேச வேண்டும். இருந்தாலும் எதிர்க்கட்சியிலே உள்ள திரு. ராமகிருஷ்ணத் தேவர் அவர்கள் கொஞ்சம் கனிவாகப் பேசினார்கள். அவருடைய மகன் என்ற முறையில் எண்ணி, கனிவோடு பேசியதாக நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். மற்றவர்கள் அத்தனை பேரும், பேசியவர்கள் அத்தனை பேரும் இந்த பட்ஜெட் நிச்சயமாக ஒரு பொருளாதாரத் துடிப்பை அல்லது பொருளாதார 'வைப்பரேஷனை' தமிழகம் முழுவதும் உருவாக்கியிருக்கிறதென்பதை மிகத் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரையில் இங்கே அமைச்சரவையில் உள்ள அமைச்சர்களைப் பொறுத்தவரையில், — இங்கேயிருக்கிற உறுப்பினர்களுக்குத் தெரியும், தங்கள் தொகுதிகளில் அவர்கள் போகும்போது, பாரக்கும் போது எந்த அளவுக்கு மக்கள் இந்த அரசைப்பற்றி நினைக்கிறார்கள் என்பது புரியும். இதயம் படைத்தவர்கள் அதை இதயத்திலே இருத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். வெளியிலே சொல்ல வேண்டுமென்று விரும்பி, வெளியிலே சொன்னால் ஏதாவது கட்டுப்பாடு வந்துவிடுமோ என்று அஞ்சி, அதன் மூலம் அதை இதயத்திலேயே தேக்கி வைத்துள்ளவர்களையும் பாராட்டுகிறேன். மனம் திறந்து பாராட்டுகிற அளவுக்கு நெஞ்சரம் படைத்தவர்கள் இந்த அரசையும், அதன் நல்லெண்ணத்தையும் பாராட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நான் எனது பேச்சை முடிப்பதற்கு முன்பு, இந்த அவையின் கவனத்திற்கு ஒரு விஷயத்தைக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை அமெரிக்காவில் இருந்தது, ரூஸ்வெல்ட் குடியரசுத் தலைவராக இருந்தபோது, ரூஸ்வெல்ட் அமெரிக்காவின் குடியரசுத் தலைவராக இருந்தபோது "Great depression" என்று கேள்விப்பட்டார்கள். அதைப் போக்குவதற்கு அவர் கொண்டு வந்த திட்டம் "New Deal" என்பது. கிட்டத்தட்ட இந்த மாநிலத்தில் ஆட்சிப் பொறுப்பை அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஏற்றுக்கொண்ட நேரத்தில் அந்தத் தேக்க நிலை இருந்தது. நான் அந்தப் புத்தகத்தைப் படித்தேன். படித்ததிலிருந்து இந்தக் குறிப்பை, இந்த அவையின் கவனத்திற்கு வைத்து, பேச்சை முடிக்க விரும்புகிறேன்.

[திரு. கி. மனோகரன்]

[1978 மார்ச் 30]

Two weeks after Roosevelt took office, the country seemed a changed place where once there had been apathy and despondency, there was now an immense sense of movement. If the country did not know in what direction it was moving, it had great expectations; the spell of lassitude had been snapped. On the walls of Thomas A. Edison, Inc., in West Orange, New Jersey President Charles Edison posted a notice.

அந்த நோட்டீசில் இருப்பதை அப்படியே படிக்கிறேன் :

“President Roosevelt has done his part : now you do something.

But something—buy anything, anywhere; paint your kitchen, send a telegram, give party, get a car, pay a bill, rent a flat, fix your roof, get a haircut, see a show, build a house, take a trip, sing a song, get married.

It does not matter what you do—but get going and keep going. This old world is starting to move.”

இத்தனையும் கூறி, நான் அமைவதற்கு முன்பு நிதி ஒதுக்க மசோதாக்களை நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று கேட்டு அமைகிறேன்.

(பிற்பகல் 6.40)

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: அவை முன் உள்ள பிரச்சினை:

“சட்ட மன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ்நாடு 1978 ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்க (எண் 2) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1978) பரிந்துரை செய்வதற்காக ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்.”

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.

சட்ட முன்வடிவு, பரிந்துரை செய்வதற்காக, ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

பரிந்துரை ஏதுமில்லை.

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, “சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ்நாடு 1978 ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்க (எண் 2) சட்ட முன்வடிவு (சட்ட

1978 மார்ச் 30] [திரு. கி. மனோகரன்]

மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1978) திருப்பி யனுப்பப்பட வேண்டும்”

என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: அவை முன் உள்ள பிரச்சினை:

“சட்ட மன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ் நாடு 1978ஆம் ஆண்டு, நிதி ஒதுக்க (எண். 2) சட்ட முன் வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன் வடிவு எண் 19/1978) திருப்பியனுப்பப்பட வேண்டும்”.

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.

(2) தமிழ் நாடு, 1978ஆம் ஆண்டு நிதி ஒதுக்க (எண். 3) சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 20/1978).

மாண்புமிகு திரு. கி. மனோகரன்: துணைத் தலைவர் அவர் களே,

“சட்ட மன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ் நாடு 1978ஆம் ஆண்டு, நிதி ஒதுக்க (எண். 3) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 20/1978) பரிந் துரை செய்வதற்காக ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்”

என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: அவை முன் உள்ள பிரச்சினை:

“சட்ட மன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ் நாடு 1978ஆம் ஆண்டு, நிதி ஒதுக்க (எண். 3) சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 20/1978) பரிந்துரை செய்வதற்காக ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்”.

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.

சட்ட முன்வடிவு, பரிந்துரை செய்வதற்காக, ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

பரிந்துரை ஏதுமில்லை.

284-286ஆம் பக்கங்களில் இணைப்பு II ஆக அச்சிடப்பட்டுள்ளது.